

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

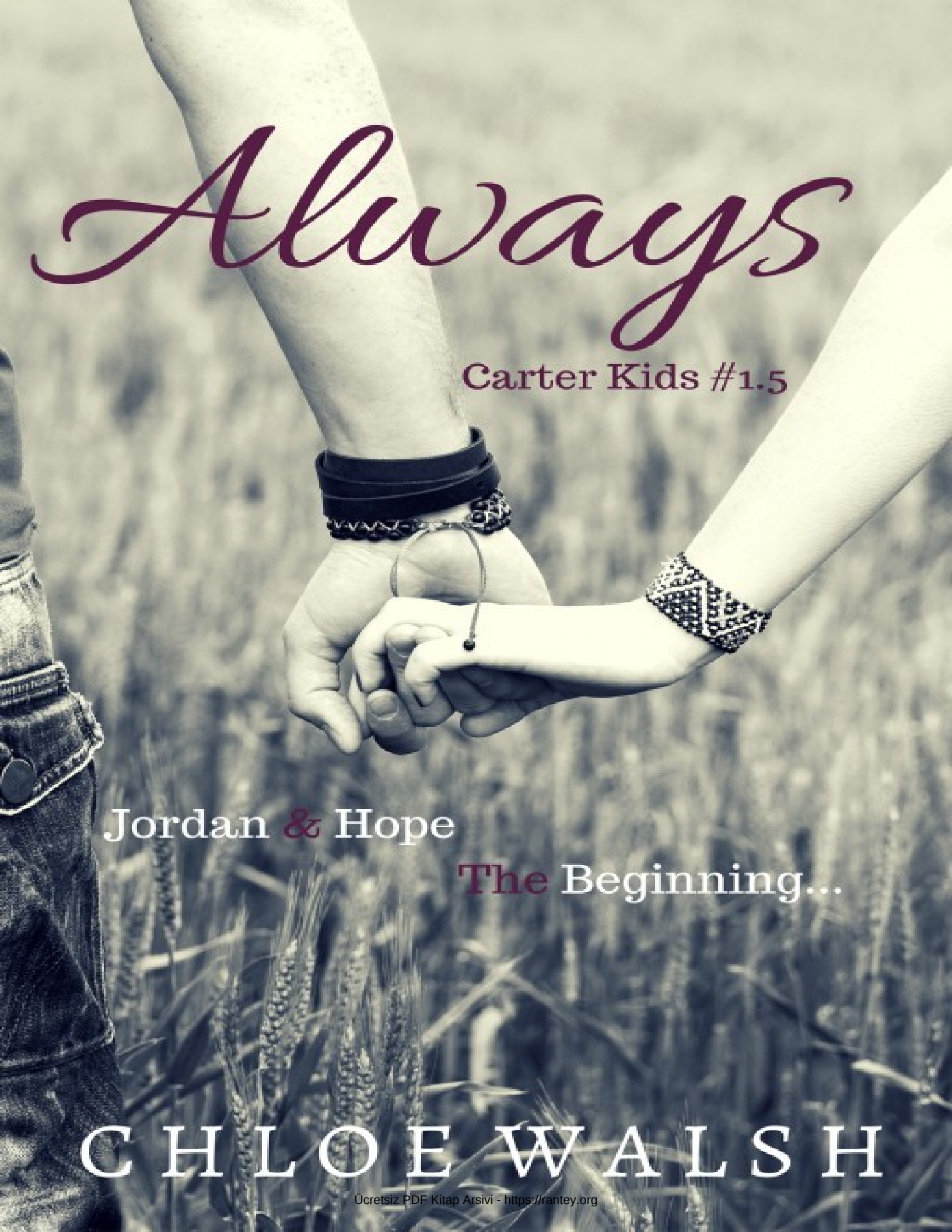
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Always

Carter Kids #1.5

Jordan & Hope

The Beginning...

CHLOE WALSH

Her zaman

Carter Çocukları

#1.5 Yazan:

Chloe Walsh

Always (Carter Kids #1.5) Chloe
Walsh Smashwords Editon
tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı 2015 Chloe Walsh
Tüm hakları saklıdır. ©

Chloe Walsh'un eser sahibi olarak tanımlanma hakkı, Telif Hakkı
Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.
ve İlgili Haklar Yasası 2000.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir
biçimde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya
iletilemez.

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın veya herhangi bir
yolla, yayınlandığı biçimden başka bir biçimde veya ciltte veya
kapakta ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın
dağıtılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-
kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer siz
Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her okuyucu
için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın
almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa,
lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı
satın alın.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Her zaman
(Carter Çocukları #1.5)
İlk yayın tarihi, Haziran
2015 Tüm hakları saklıdır.

©

E-kitap ISBN: 978-1-910817-22-3
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ciltsiz ISBN: 978-1-910817-23-0

Kapak fotoğrafı Shutterstock Inc. tarafından lisanslanmıştır.

Editör: Bernadette Kearns

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik

ya da ölü, tesadüfî.

Yazar, bu kitapta adı geçen tüm şarkı adlarının, şarkı sözlerinin, film adlarının, film karakterlerinin, ticari markalı statülerin, markaların ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğunu ve onlara ait olduğunu kabul eder.

Chloe Walsh'un bu kitapta adı geçen hiçbir marka, şarkı, müzisyen ya da sanatçı ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Chloe Walsh Yazarının Diğer Kitapları

Kırık Seri

*Düşüşümü Kır
Parçalara Düş
Üzerime Düş
Sonsuza Kadar
Düşüyoruz
Kırılma Noktası
(2016) İçime Düş
(2016)*

Carter Çocuk Serisi

*Hain #1
Her zaman #1.5
Blaze #2 (2015)
Kaçınılmaz #3 (2015)*

DiMarco Hanedanlığı
DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu:
Birinci Bölüm DiMarco'nun Gizli Aşk
Çocuğu: İkinci Bölüm

&

Blurring Lines

Beni Asla Bırakma
(2015)

Chloe Walsh tarafından yazılan son
kitaplar
2015

*Blaze (Carter
Çocukları #2) Yazan:
Chloe Walsh*

*Kaçınılmaz (Carter
Çocukları #3) Yazan: Chloe
Walsh*

*Beni Asla Bırakma (Blurring Lines #2)
Yazan: Chloe Walsh*

İçindekiler

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Feragatna](#)

[mesi](#)

[Chloe Walsh'un diğer kitapları](#)

[Chloe Walsh'un yakında çıkacak kitapları](#)

[İçindekiler İthaf](#)

[Yazarın Notu](#)

[Birinci Bölüm:](#)

[Geçmiş İkinci Bölüm:](#)

[Günümüz Teşekkür](#)

[Yazar hakkında Her](#)

[zaman için çalma](#)

[listesi](#)

Adanmışlık

Bu kitabı kocama ithaf etmek istiyorum.

John, seni hayattan daha çok
seviyorum.

Bebeklerim için teşekkür ederim.

Eřsiz sevginiz için teşekkür ederim.

Ve her ikinizin de içinde olduėunuz güzel insan olduėunuz için
teşekkür ederim.

ve dışarı.

Nefes almayı kolaylaştırıyorsun.

Daima ve sonsuza kadar.

Söz
veriyorum.

xxx

Yazarın Notu

***Daima, Carter Çocukları* serisinin ikinci kitabıdır.**

Bu 20,000 kelimelik bir novella ve hikayeyi şöyle kurguluyor Hope ve Jordan'ın hikâyesi *Kaçınılmaz'ın* öncülü. Bu roman iki bölüme ayrılmıştır: geçmiş ve şimdiki zaman.

Gerekli olmamakla birlikte, *Carter Çocukları*'nı okumadan önce *Kırık Seri*'yi okumanız tavsiye edilir, çünkü karakterlerin çoğu

her iki seride de yer almaktadır.

Cinsel içerikli, istismar sahneleri, şiddet ve orta derecede kötü dil nedeniyle, Her Zaman aşağıdakiler için önerilir

On sekiz yaş ve üzeri olgun okuyucular.

Bunu okuduğunuz için teşekkür ederim.

Chloe. x

Birinci

Bölüm

Geçmiş

Umut

Yaş 13

"Sana bir sır versem saklar mısın?"

İskelenin kenarında oturuyorduk, ayaklarımız suyun içindeydi ve Jordan okuma gözlüklerini takmıştı. Ağladığı için taktığından şüpheleniyordum ama bunu söyleyerek onu utandırmak istemedim.

"Senin sırlarını her zaman saklarım Jordan," dedim ona dürüstçe. "Bunu biliyorsun."

Ben konuşabildiğimden beri onun sırlarını saklıyordum, o da hatırlayabildiğim kadarıyla verdiği sözleri tutuyordu.

"Oradan nefret ediyorum, Anahtarlık," diye fısıldadı. *Orasının* tam olarak neresi olduğunu biliyordum ve bu içimdeki öfkenin yüzeye çıkmasına neden oldu. Üç yıl önce Jordan'ın annesi Karen, memleketi Idaho'da yaşayan kaypak görünümlü bir adamla evlenmiş ve Jordan'ı da yanına alarak oraya geri taşınmıştı.

Karen'in onu vedalaşmak için evimize getirdiği günkü kadar acı hissetmemiştim. Gideceğini biliyordum ama Jordan'ın babası Derek'in devreye girip onun gitmesini engelleyeceğine kesinlikle inanmışım - Jordan da öyle. Derek onu durdurmadı ve ben o gün en iyi arkadaşımı kaybettim.

Bunun için Derek'ten nefret ediyordum ama Jordan'ınkinin yanında benim nefretim sönük kalıyordu.

Jordan bana bir söz vermişti: geri dönme sözü - her zaman bana geri dönme sözü. Ve gittiği günden beri bir kez bile bu sözünü tutmadı. Yılda iki kez benim için geldi - Derek Amca için değil - ve tatilinin çoğunu benim evimde geçirdi ve ben onu bunun için sevdim.

Jordan için kolay değildi. Hayatındaki hiçbir şey kolay olmamıştı. Onun için sürekli endişeleniyordum, özellikle de şimdi, gözlerindeki o bakış ve sesindeki o acıyla. Yaz tatili için eve geleli üç gün olmuştu ve farklı olduğunu söyleyebilirdim.

Aptal değildim, üvey babası Paul ve tüm bu lanet olası durumla ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum ama o şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Şüphelerim vardı ama kanıtım yoktu ve kendimi işe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyordum. Annemlere söylesem babam koruyucu bir aslan gibi saldırır, mantığıyla değil duygularıyla hareket ederdi; ama annem çok daha zeki idi. Jordan'ın sorununun kaynağına inerdi.

"Yirmi beş gün." Jordan bana baktı, yeşil gözleri nemliydi. "Ve sonra geri dönmek zorundayım." Derin bir iç çekti; eli benimkinin yanında titriyordu ve ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Oraya geri dönmek istemiyorum."

"Gelip benimle yaşayabilirsin." Dizlerimin üzerinde kayarak ona döndüm, tulumumun aşınmış kotu tenimde sıcak bir his uyandırıyor. Bugün hava çok sıcaktı. "Annemle konuşabilirim," dedim ona. "O her şeyi tamir eder. Babamla konuşur ve seni geri göndermelerini engelleyebilir. Babanla konuşup ona üzgün olduğunu söyleyebilir."

"Onu orada bırakamam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Her ne kadar oraya dönmek istemesem de, annemi bırakamam."

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Jordan'ın annesi umurunda değildi. Onu önemsiyordum. Onun mutlu olmasını ve burada benimle olmasını istiyordum.

"Geri dönme," diye ısrar ettim. Idaho'da ona bir şeyler oluyordu ve sırlarını saklamam konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, dün yüzmeye gittiğimizde vücudunda gördüğüm morlukları ya da kendisine dokunulduğunda nasıl irkildiğini anneme anlatabilirdim. Jordan sürprizlerden hoşlanmazdı ve uykusunda ağlardı.

Annem anlayacaktır. Ne yapacağını bilirdi.

"Senden benim için bir şey yapmanı istesem yapar mısın?" Jordan gözlerimin içine bakmadan mırıldandı. Vücutlarımızın birbirine değen tek kısmı parmak uçlarımızdı.

Çok güzel görünüyordu, çok güzel kokuyordu ve tenine her dokunduğumda ya da ona yakın oturduğumda garip bir karıncalanma hissi canlanıyordu. Jordan'la birlikteyken mutluluktan uçuyormuşum ve heyecandan yanıyormuşum gibi hissediyordum. İlk başta endişelendim çünkü bende ciddi bir sorun olduğunu düşündüm ama sonra onun yüzeye çıkardığı duyguları sevdiğime karar verdim. Ondan hoşlanmıştım. En iyi arkadaşım. Jordan Porter'a aşıkım.

"Her şeyi yaparım," diye yemin ettim ve elini kendi elimle kapattım.

Elinin benimkinin altında gerildiğini hissettim ama geri çekilmedim.

"Beni öpmeni istesem," diye fısıldadı Jordan, "yapar mıydın?" Jordan gözlüklerini çıkararak başını salladı ve boştaki eliyle burnunun kenarını sıktı. "Demek istediğim şu: Bunu istediğin için mi yapardın, yoksa sadece beni memnun etmek için mi?"

Karnım vücudumda taklalar atarken şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne?"

"Senin de 'hayır' diyeceğini bilmem gerek Hope," diye mırıldandı Jordan, uzun zamandır ilk kez gözlerimin içine bakarak. "Bu güvenceye ihtiyacım var." Elimi sıktı. "Senin 'hayır' diyebileceğini bilmem gerek."

"Sana asla 'hayır' diyemem Jordy," diye dürüstçe cevap verdim. "Asla."

"Lütfen böyle söyleme," diye yalvardı, başını eğip ellerimize baktı. "Lütfen."

"Özür dilerim," dedim ona. Bacaklarımı altıma çekerek diz çöktüm, yüzünün yan tarafına bakarak dönmesini bekledim.

İnanılmaz derecede sıkıntılı görünüyordu ve onu böyle görmek kalbimi kırdı. Taşıdığını hissettiğim endişelere sahip olmamalıydı. Daha on altı yaşındaydı.

"Neden bu kadar üzgünsün,
Jordy?" "Umut..."

Durakladı ve bir an için nefesini tuttu, ardından bir iç çekti ve hızla ayağa kalktı. "Hadi - bu kadar üzücü konuşma yeter! Hadi yüzmeye gidelim."

Sorumdan kaçtığı için ona seslenmeme fırsat kalmadan suya daldı.

Yavaşça ayağa kalkarak ellerimi kalçalarımın altına koydum ve yüzeye doğru yüzmesini izledim. Siyah bukleleri kısa kesilmişti ve sıırılsıklamdı.

"Geliyor musun, Anahtarlık?" Jordan suyun içinde sallanırken bana sıırıtarak seslendi. Yüzerek yaklaştı ve üzerime su sıçırttı.

"Hızlı yüzsen iyi edersin," diye bağırdım kahkaha krizleri arasında, eski püskü tenis ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken. "Seni yakalayacağım, Jordan Porter."

"Ben de sana izin vereceğim Hope Carter," dedi gülümseyerek.

Ürdün

Yaş 16

Ona tekrar vurdu.

Üç saattir evdeydim ve o adam anneme ellerini sürmüştü.

Var olduğunu hiç bilmediğim bir nefret damarlarımdan fışkırıyor, kalbimi çarpıtıyor ve kutsal evlilik konusundaki duruşumu sonsuza dek karartıyordu. Ama en çok kendimden nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum çünkü saklanıyordum. Annem o evin içinde dayak yiyordu ve ben ahırda saklanıyor, bebek gibi ağlıyor ve Hope Carter'la On Üçüncü Sokak'a geri dönmeyi diliyordum.

"Defol git buradan, evlat."

Gözlerimi yumarak yumruğumu ısırdım ve olabildiğince hareketsiz durdum, tek bir kasımı bile oynatmaya cesaret edemedim. Her yerim ağrıyordu. Daha önce annemi savunmaya çalışmışım ama çok güçsüzdüm. Paul hayatımda tanıdığım tüm erkeklerden daha iriydi ve ezilen burnum onun gücünün kanıtıydı.

"Porter!"

Acaba nefesimi yeterince uzun süre tutarsam, tamamen hareketsiz kalırsam ve Paul adımı söylediğinde ona cevap vermezsem, varlığımı unutup beni yalnız bırakır mıydı?

Ama sonra annemi ve onun yerine ona ne yapacağını düşündüm ve korku vücudumda orman yangını gibi yayılmaya başladı.

Saman balyasının altından sürünerek çıkıp "Buradayım" derken sesim titriyordu.

Umut

Yaş 15

"Bu hiç adil değil baba!"

Masanın üzerinden babama ters ters baktım. Babam bakışlarımı kendi öfkeli bakışıyla karşıladı.

O her zaman benim en büyük rakibimdi. Annem yumuşaktı - kolayca boyun eğiyordu - ve çocuklar aptaldı, ama babam: o bir savaşçıydı. Bu tartışma her iki tarafa da gidebilirdi.

Umarım benim istediğim gibi olur.

"En iyi arkadaşlar birbirlerinin evlerinde yatıya kalırlar," dedim seviyeli bir ses tonuyla. "Arkadaşsız kalmamı mı istiyorsun? Tek kızına böyle mi davranmak istiyorsun?" Gözlerimi olabildiğince açtım. "*En sevdiğin* çocuğun mu?"

"On sekiz yaşındaki oğlanlar on beş yaşındaki kızların yatak odalarında yatmaz," diye karşı çıktı babam hızla. Mavi gözleri kısılmış ve yüzüme odaklanmıştı. "Böyle bir şey olmayacak Hope. Bunu aklından çıkar."

"Biz sadece arkadaşız baba," diye homurdandım, dilimi kontrol altında tutmak için yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. "Ve bunu çok iyi düşün," diye sırtarak ekledim, "yaşlılığında sana bakmaya hazır olan tek çocuğun ben olabilirim."

"Dört çocuğum var," diye kıkırdadı babam. "En küçüğüyle yaşayacağımı ve büyük üçünün acı çekmesini sağlayacağımı düşündüm."

"Logan'la yaşamayı bana tercih mi ediyorsun?" Dehşete düşmüş bir ses tonuyla sordum.

"Logan yaşlı emeklileri tehdit etmez, Hope," diye karşılık verdi babam sırtarak.

"Bırak kalsın, Kyle," diye mırıldandı annem, elinde temizlik deterjanlarıyla dolu bir kovayla mutfığa girerken.

Annem siyah saçlarını yüzünden geriye doğru çekmişti ve ben içimden kopmaya çalışan nefesi tutmak zorunda kaldım. Annem ne kadar güzel olsa da -ki muhteşemdi- yüzünde taşıdığı korkunç yara beni hâlâ korkutuyordu.

O

Derisinin her santiminde yara izleri vardı ama yüzündeki yara izi açık ara en kötüsüydü. Çok derin ve dikkat dağıtıcıydı ama babam bunu hiç fark etmemiş gibiydi. Annemin yara izlerinin ötesine bakardı.

Sanırım bu yüzden onu biraz daha fazla sevdim.

"Endişeleniyorsanız çocuk odalarından birinde uyuyabilir ama o iyi bir çocuk. Bunu biliyorsunuz."

Annemi ağzını açıp Jordan'ı savunduğu için daha da çok severdim. Konu annem olduğunda babam tam bir lokumdu. İçindeki iri yarı iş adamı, minyon annem ona karşı geldiğinde paramparça olurdu.

"Bu son yıl Hope," diye homurdandı babam, sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken. "Bu saçmalık için çok yaşılanıyorsun. Bitti artık."

"Ağzından çıkana dikkat et, Kyle," diye uyardı annem.

"Ağzımı seviyorsun, Prenses," dedi babam sırtarak, ona doğru ilerlerken.

Ve işte orada ayrıldım. Ugh.

Jordan

Yaş 18

O güne kadar gördüğüm en güzel yaratıktı. Kulağa yapmacık geldiğini biliyordum ama on sekiz yıl boyunca hiç bu kadar güzel, bu kadar hayat dolu birine bakmamıştım.

Hope Carter'ın pozitifliğinden beslendim ve onun gülümsemeleri için yaşadım. Hope'la birlikte olmak acımı dindirdi; kafamdaki sesleri uyuşturdu; ona sahip olduğum için yaşamaya değer bir hayatım varmış gibi hissetmemi sağladı.

Hope, "Yine bakıyorsun," diyerek beni hayallerimden uyandırdı.

Ailesinin mutfak masasında oturuyorduk. Hope günlüğüne yazıyordu ve haklıydı. Ona bakıyordum. Başımı sallayarak yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyi bastırdım ve "Özür dilerim," dedim.

"Özür dileme," dedi bana, özlemini çektiğim o muhteşem gülümsemelerinden birini göstererek. Yüzündeki koyu renkli bir bukleyi geriye doğru fırçalayarak yanağını elinin arasına aldı ve sıırıttı. "Ben de sana bakıyorum."

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Sanki göğsümden çıkıp onun göğsüne girmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Sonra sesi zihnime nüfuz etti ve karşımda oturan kızı neden hak etmediğimi tam olarak hatırladım.

"Hoşuna gittiğini söyle, seni küçük pislik."

"Hoşuma gitti," diye haykırdım, tırnaklarımı etime geçirip derimi delerken alevler içinde kalıp bu gezegenden yok olmak istiyordum...

Güçsüzdüm.

Kendi annemi savunamadım.

Kendimi savunamadım.

Ben bir boku hak etmedim.

İçimdeki boğulma hissi hızla artıyor, kalbimin çarpmasına ve avuçlarımla terlemesine neden oluyordu.

"Sorun nedir?" Hope her zamanki anlayışıyla bana sordu. Masanın öbür ucuna uzanarak küçük eliyle büyük elimi kapattı. "Konuş benimle Jordan," diye ısrar etti, parmaklarını benimkilere dolayarak.

Boğazım zımpara kağıdı gibi olmuştu ve kelimelerimi çıkaramıyordum ama eline yapıştım, sanki son kez böyle bir şansım olacakmış gibi teninin benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkardım. Hope benim hayatımı anlayamayacak kadar genç ve saftı. Ama onda en çok sevdiğim şey de buydu. Dünyadaki boktan şeylerden etkilenmemişti - masum ve *iyiydi*.

Kyle Carter bundan emin olmuştu - babası onu dünyadaki kötü şeylerden korumuştur. Babamın benim için yapması gerektiği gibi - annem için yapması gerektiği gibi ...

"Yine mi yaptı?" diye sorduğunda ölecek gibi oldum.

"Ne yapmak?" Umutsuzca sırlarımı saklamaya ve onu gerçeğinden korumaya çalışarak cevap verdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Paul," diye tısladı ve gözleri öfkeyle parladı. Kalemimi masaya vuran Hope sandalyesini kabaca geriye itti ve bana doğru ilerledi.

Kalbim ağzımda oturmuş, önümde dizlerinin üzerine çökmesini izliyordum. Hope yavaşça öne uzandı ve tişörtümü kaldırdı.

"Bu," diye fısıldadı, gözlerinde yaşlarla. Diğer elini uzattı; parmakları yan tarafımdaki sarı morluğun üzerinde gezindi. "Bu," diye tekrarladı. Boğazından yürek parçalayan bir ses çıktı ve ben daha fazla dayanamadım.

Elimi onun elinin üzerine bırakarak elini kenara çektim ve karnımı kapattım. "Eskisi kadar kötü değil," diye mırıldandım, umutsuzca onu rahatlatmaya çalışıyordum. "Söz veriyorum; değil. Artık ondan daha uzunum. Beni o kadar kolay alt edemez..."

Hope başını sallayarak sert bir çığlık attı ve öne doğru atılarak yüzünü kucağıma gömdü. "Buna dayanamıyorum," diye hıçkırdı. "Ondan nefret ediyorum."

"Ben de," diye itiraf ettim, saçlarını okşayıp gözyaşlarını silerken. "Ben de, Anahtarlık."

Umut

Yaş 16

Aşık olmuştum.

Yatağımda oturan çocuğa sırlıslıkla aşkıttım ve işin en güzel yanı sanırım o da beni seviyordu. Tabii ki emin değildim - beni bir arkadaş olarak sevdiğinden emindim, ama beni bir kız olarak seviyor muydu? O kadar emin değildim.

Jordan benim yanımda her zaman dikkatli davranmış, ilişkimizi temiz tuttuğumuzdan emin olmuştu. Çok yakın olursak insanların konuşacağını benden çok önce fark etmişti.

Bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Jordan Porter benimdi. Her zaman öyleydi ama onun on dokuz yaşına karşılık benim on altı yaşımın dış dünyaya nasıl görüldüğünü biliyordum.

Garip görünüyordu.

Bebeklikten beri birlikte olduğumuzu, hayatını bana bakarak geçiren, ağaç evimizden düştüğümde ya da maymun demirlerinde dengemi kaybettiğimde kesilen dizlerimi sıvayan çocuğun o olduğunu göremeyeceklerdi.

Jordan tekrar yukarı tırmanmama yardım eden ve bana bisiklet sürmeyi öğreten kişiydi. Kardeşlerime karşı beni savunan ve futbol sahasında beni ittiği için Billy Hobbs'un karnına yumruk atan oydu - o gün Billy'nin testislerini yeniden düzenlediğimden beri bunu yapmasına gerek kalmamıştı - ama dış dünya Jordan'ın kalbindeki iyiliği ya da yalnız olduğumuzda sadece elimi tutuşundaki saygıyı göremeyecekti. Yani beni öpmemişti bile, ama tek görecekleri - babamın tek göreceği - genç bir adam ve genç bir kızdı.

Yaş farkımız bunu garantiledi.

"Ben senin için ne ifade ediyorum?" Kelimeleri asla küçümsemeyen biri olarak ağzımdan kaçırdım. Yanaklarım kızardı, yandıklarını hissedebiliyordum ama gözlerimi yüzünden ayırmadım.

"Her şey," diye cevap verdi Jordan hemen, gözlerini çizmekte olduğu defterden ayırmadan.

Parmakları kâğıt üzerinde çok hızlı hareket ediyordu - çok ustaca. Ona baktım, onu içime çektim. İyi görünüyordu: odamda oturduğu ikiz yatak için fazla iyiydi. Dokunmamak için fazla iyiydi.

Ve ona dokunmak için kaşınıyordum.

Saçları karmakarışık - seksi bir bukle karmaşası - ve tüm vücudu fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Tanrım, hormonlar beni resmen bulmuştu. Bu yaz tatilinin sadece üçüncü günüydü. Birlikte en az bir ay daha geçirecektik.

Bununla nasıl başa çıkacaktım?

"Her şey." Kelimeyi etrafta test ettim ve bunun harika bir cevap olduğuna karar verdim. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette," diye ekledi kıkırdayarak. "Sen benim küçük Anahtarlığımsın."

Oturduğu yere doğru süründüm ve kucağına tırmanarak kollarımı ona doladım. Tüm vücudu gerildi ve kendimi oldukça kötü hissettim çünkü çizdiği şey her neyse onu ezdiğimi biliyordum.

"Hope?" Jordan yumuşak bir sesle söyledi. Beni hafifçe geriye iterek yüzüme baktı. Gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı, sinir ya da başka bir şey, çünkü beni kucağından kaldırdı ve öne doğru oturdu. Şimdi temkinli görünen oydu. "Ne yapıyorsun?"

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun Jordan?" diye sordum. "Bir erkeğin kız arkadaşına karşı hissettiği duygular gibi mi?" Derin bir nefes alarak, kurşunu ısırmaya karar verdim. "Umarım hissediyorsundur, çünkü sana aşık gibiyim."

Oradaydı. Oradaydı. Şimdi sıra bekleme kısmına gelmişti. "Aslında, ben çok
..." "Sana çok aşığım." diye ekledim.

"Hope... Ben... gitmeliyim," diye boğuldu Jordan, yatağımdan kalkıp kapıya doğru ilerlerken. "Daha çok gençsin. Yapmamalıyım... Baban haklı. Seninle takılmak için çok yaşıyım."

"On dokuz yaşındasın," diye karşılık verdim. "Doksan değil. Yaş sadece bir sayıdır, Jordan."

"Sen daha çocuksun," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Üzgünüm Hope, ama bu yanlış."

Kalbim kırıldı. Evet, sadece on altı yaşındaydım ama o anda biri göğsümün röntgenini çekse, yarığı ve göğüs kafesimin içinde yüzen parçalanmış parçaları göreceğinden emindim.

"Idaho'da bir kız arkadaşın falan mı var?" Sakince sordum, yatak odamdan çıkıp koridorda onu takip ettim.

Üst kattaki banyonun kapısının önünde durdu ama ben durmadım.

Ona doğru yürüdüm, onu kapıya yasladım ve kendimi ona doğru bastırdım. Benden bir karış daha uzundu ama bu umurumda değildi. Bu konuşmayı uzatmaktan bıkmıştım. Nerede durduğumu bilmem gerekiyordu.

"Bu kadar mı? Başka birini mi istiyorsun?"

"Ne?" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayır, benim kız arkadaşım yok Hope, sen neden bahsediyorsun?"

Başını sallayarak, "Tek istediğim..." diye mırıldandı. Aniden durdu ve sonra derin bir iç çekti. "Sadece seni istedim."

Başka bir şey söyleyip anı mahvetmesine fırsat vermedim. Bunun yerine onu gömleğinden yakaladım ve ağzını kendime doğru çektim. "Söyle," dedim. "Bana sahip çık."

Jordan kulağımın arkasına bir bukle sıkıştırıp burnuma bir öpücük kondururken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni sahipleniyorum. Bana hayatımda neye ihtiyacım olduğunu hatırlatıyorsun."

"Peki hayatında neye ihtiyacın var?" "Umut." Gülümsedi. "Sana ihtiyacım var."

Ürdün

Yaş 19

"Idaho'da bir kız arkadaşın falan mı var?" Hope peşimden koridorda yürürken sordu. İnce bedenini benimkine bastırarak gözlerimin içine baktı ve sordu: "Bu kadar mı? Başka birini mi istiyorsun?"

"Ne?" Sorusu ve açık sözlülüğü karşısında afallamış bir halde başımı salladım. "Hayır, benim kız arkadaşım yok, sen neden bahsediyorsun?" Bunu nasıl düşünebilirdi ki? "Ben sadece..."

Durdum ve ona yalan söylemeyi düşündüm. Onu hak etmemiştim.

Yapmadığımı biliyordum.

Onu gerçek bir erkek gibi koruyamazdım ama ona yalan da söyleyemezdim.

"Sadece seni istedim," diye itiraf ettim yırtık bir sesle, kendimden nefret ederek.

Hope'un daha sonra yaptığı şey, vücudumda çok güçlü bir elektrik akımının sekmesine neden oldu ve beni ayaklarının dibinde bir lapa birikintisine dönüştürdü.

Gömleğimi tutarak ağzımı kendi ağzına doğru çekti ve "Söyle. Bana sahip çık."

"Seni seviyorum," diye itiraf ettim. Titreyen ellerimle bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdım ve sevimli düğme burnuna bir öpücük kondurdum. "Seni sahipleniyorum."

Umut

Yaş 17

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Nefesimi tutarak, cevabından korkarak, yalan söylemesini ve iyi olduğunu söylemesini umarak sordum çünkü gözlerindeki o bakış beni dehşete düşürüyordu. Bu yıl her şeyin farklı -daha iyi- olacağını ummuştum ama Jordan'ın gözlerindeki hüznün yanıldığını kanıtladı.

Acı çekiyordu.

Ellerinin titreyişinden bunu hissedebiliyordum. Gözlerinde görebiliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Jordan," diye fısıldadım, cevap vermeyince.

Bana bakmadı.

Onun yerine gözlerini aşağıya dikti. Tanrım, bu konuşmanın kötü biteceğini biliyordum ve eğer en iyi arkadaşım Ash olsaydım, onun aklını sorunlarından uzaklaştırmak için bir dizi farklı numara bilirdim, ama ona dokunmama izin vermiyordu.

Tanrı biliyor ya, denemiştım.

"Hope, ben ..."

Sözünü kesti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sadece benimle otur," dedi boğuk bir sesle.

Jordan yaklaşarak başını eğdi, dizini benimkine dayadı ve şiddetle ürperdi.

"Tüm yapabildiğim bu," diye itiraf etti. "Lütfen bana nedenini sormayın."

"Yapmayacağım," dedim ona, kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tutarak. Hiç sormadım ve hiç dokunmadım. Eğer yaparsam çıldırırdı ve benim ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Burun deliklerimde onun kokusuna, dizlerinin ağırlığına ihtiyacım vardı.

Ayrıca, Jordan'ın neden dokunulmaktan hoşlanmadığı konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı ve bunun piç üvey babasının onu kum torbası olarak kullanmasıyla ilgisi vardı.

"Seni seviyorum Jordan," diye fısıldadım, Tanrı'ya ve gökyüzündeki tüm meleklerle, yıldızlara ve her ne cehennem varsa hepsine bana açılmasını umarak.

bugün bana dertlerini anlatacağı gün olacaktı - neler olup bittiğinin tüm boyutlarını.

"Senin için asla doğru adam olamayacağım Hope," diye mırıldandı, başını çevirip bana bakarak.

Yeşil gözleri içime işledi, beni yaktı.

"Bunu yakında anlayacaksın, ama şimdi gitmeme izin verirsen çok daha kolay olur. Baban benim hakkımda haklı."

"Yapma," diye uyardım. Bu konuşmadan çok sıkılmışım. Ondan vazgeçmeyecektim, ne babam, ne Derek Amca, ne de başkası için. O benimdi ve hepsi bu kadardı. Kimse onu benden alamayacaktı. *Onu* benden alamayacaktı. Jordan'ın benim için yeterince iyi olmadığı gibi berbat bir düşüncesi vardı. Bu saçma bir düşünceydi ve bunu tekrar gündeme getirmesine izin vermeyecektim...

"Hope, ben bir tren enkazıyım," diye tısladı Jordan. Öne doğru eğilerek başını salladı ve derin bir iç çekti. "Seninle normal bir ilişkim olamaz. Senin için normal bir erkek arkadaş olamam. Sen normali hak ediyorsun. Hızla bir yere gitmediğimizi göremiyor musun?"

"Sen normal bir erkek arkadaşsın," diye sessizce ona güvence verdim. "Sadece saygılısın. Bunda yanlış bir şey yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu umutsuz bir ses tonuyla. "Benim hakkımda hiç şüpheniz, davranışlarım hakkında hiç sorunuz yok mu?"

Yükler ...

"Senden eminim Jordy," diye fısıldadım. Vücudumuzda birbirine değen tek yer parmak uçlarımızdı; Jordan'ın dokunmasına izin verdiği tek yer de onlardı. *Yeni bir şey yoktu...*

Gözleri o kadar acı doluydu ki kalbim göğsümde sıkıştı. Omuzları titriyordu, ben de titremesini durdurmak için ellerimi dikkatlice omuzlarına koydum ve benim hissettiklerimi onun da hissetmesini umdum. Yüzlerimiz birbirine kıl payı yaklaşıp kadar ona yaklaştım. Ona tekrar "Seni seviyorum," dedim. "Her zaman."

Gözlerini kapadı ve hırıltılı bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum." Sert ve hızlı nefes alıyordu. Sıcak nefesi yüzümü okşadı ve aradaki mesafeyi yavaşça kapatarak dudaklarımı usulca onunkilere bastırdım. Kollarımı boynuna doladım ve kucağına tırmandım.

Bana dokunmadı, bir hareket yapmadı ya da dokunuşuma k a r ş ı l l ı k vermedi ama dudakları beni öptü. Beni umutsuzca, derinden öptü, dili

benimkiyle düello yapıyor, vücudumdaki her siniri ateşliyordu.

İçimdeki sızıyı dindirmek için çaresizce inledim ve kucağında kıpırdandım - sadece onun uyandırdığı sızı. Bakire olabilirdim ama saf değildim ve klitorisimdeki titreşimin, kucağını doldurduğum ve vücudunu hissettiğim muhteşem adam tarafından hedeflendiğini, yönlendirildiğini ve neden olduğunu biliyordum.

Kalbi göğüs kafesine doğru öfkeyle çarpıyordu ve sıcak, sıkı, kaslı tenini hissetmek için elimi gömleğinden yukarı kaydırmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Benimki...

Ona - annesine - bu dünyaya sadece benim eşim olmak için gelmiş gibi görünen bu yarattığı yarattığı için çok minnettardım. Benim diğer yarım. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Benim için asla başka biri olmayacaktı. Bu adam *o* adamdı.

Adamım...

"Dokun bana," diye yalvardım öpücükler arasında, alt dudağını emip ağzımın içine çekerken, dişlerimi hafifçe dolgun, gür dudağına batırırken. "Dokunmanı istiyorum," diye ekledim, kendimi onun kucağına bırakarak sertliğini hissettim. Onu tahrik ettiğimi bilmek beni daha da azdırıyordu. "Seni istiyorum - seninle birlikte olmak - düzgünce ..."

"On sekiz yaşına gelene kadar olmaz," dedi hızla, elini kaldırıp yüzümü kavrarken. Diğer elini omzuma koyup beni geri ittiğinde içimde hayal kırıklığı alevlendi. "O zamana kadar sana dokunmayacağım."

"Bunu istiyorum," diye homurdandım.

"Hazır değilsin," diye karşılık verdi, ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla.

"Jordan," dedim kaşlarımı çatarak. "Seninle seks yapmak istiyorum. Bu gerçekten önemli bir şey değil."

Bana ters ters baktı. "Gördün mü, bu sözleri söylemen hazır olmadığını kanıtlıyor Hope."

İçini çekti ve elimi avuçlarının arasına aldı.

Elimi ağzına götürerek parmak eklemlerimin her birine yumuşak bir öpücük kondurdu. "On sekiz yaşına geldiğinde," diye fısıldadı. "O zamana kadar olmaz."

"Bana söz ver," dedim ve Jordan dondu kaldı.

O zaman ona sahip olduğumu biliyordum - asla sözünden dönmezdi - bu yüzden devam ettim.

"Bana ilkim olacağına söz ver." Geriye doğru uzandım ve kızarmış yüzünü inceledim. "*Senin ilkin olacağıma söz ver?*"

Bunun on dokuz yaşında bir adamdan istemek için oldukça cesurca bir şey olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Sadakat talep ettim. Sadakati hak ediyordum. Jordan'a bedenimi teklif etmişim - reddetmişti - böylece beni bekleyebilirdi.

Jordan'ın gözleri samimiyetle parlıyordu, "Sana söz veriyorum, alacağım tek ilkler seninkiler olacak" dedi. Alnıma bir öpücük kondurdu ve iç çekti.

"Ve evet Hope," diye homurdandı, "sahip olduğum her şey - benden almak istediğin her şey - senindir."

Ürdün

Yaş 20

Hope'un bu gece durmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlayacağını hiç düşünmemiştim.

Onu istemediğimi düşündü - sanki bu mümkünmüş gibi!

Hayır, Hope'un onu arzulayıp arzulamadığım konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Şu anda bile, o ailesinin kanepesinde kollarıma kıvrılmışken, ahlaki değerlerim öfkeli sikime karşı bir savaş veriyor ve zar zor kazanıyordu.

O kadar yumuşak, hassas ve mükemmel hissettiriyordu ki nefes almakta zorlanıyordum çünkü bu kızın içimde uyandırdığı duygular beni boğuyordu.

Hope'la geçirdiğim bu zaman, yaptığım tüm fedakârlıklara değdi. Ama onu kollarımda görmek aynı zamanda kendimi tamamen değersiz hissetmeme neden oldu. Benim için hayatına ara vermişti. Benim yüzümden normal gençlik aktivitelerini kaçırıyordu. Çünkü ben ya çok yaşıyordum ya da onlara katılamayacak kadar korkak...

"Bana bir söz ver," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, bedenime daha da sokularak.

"Ne olursa," diye cevap verdim hiç düşünmeden, pijamayla kaplı belini sıkıca kavradım.

"Seni sonsuza dek tutabileceğime söz ver."

"Elbette," dedim ona içtenlikle. Bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Ben onun için doğmuştum. Bazen bu dünyaya sadece onun için mi geldiğimi merak ediyordum - çünkü kesinlikle onunla başlayıp onunla bitiyordum.

"Jordan, beni ne zamandır seviyorsun?"

Sorusuna gülümsedim. "Dört y a ş ı m d a n beri sürekli ve istikrarlı bir şekilde."

Hope'un çok az insanın görebildiği bir kırılganlığı vardı. *Ben de o birkaç kişiden biriydim.*

"Gelecek yıl ..." Hope yüksek sesle esneyerek vücudunu gerdi ve yüzünü çevirip bana baktı. İri mavi gözleri yüzüme kilitlenince bir titreme oldu.

Vücudumda zevk dalgaları dolaşmaya başladı. "Hayatıma seninle başlamak istiyorum. Düzgün bir şekilde."

"Ne demek istiyorsun?"

Küçük eliyle yanağımı kavrayan Hope başparmağını alt dudağıma değdirdi ve gülümsedi.

"Kendi dairemiz," dedi bana, sesi duygu doluydu ve kalbim göğsümde dönmeye başladı.

"Seks."

Gülümsemesi tam bir megawatt sırtışı dönüşü ve sesi şakacı bir hal aldı.

"Nişan yüzükleri ..."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" dediğimde gülümsemem onunkini yansıttı. "Bana mı soruyorsun?" diye karşılık verdi sırtarak.

Umut

Yaş 18

Sınıf arkadaşlarımdan çoğu okulun bitip kış tatilinin başlamasına saatler kala geri sayım yapıyordu.

Onu tekrar görene kadar dakikaları sayıyordum.

Jordan'ı altı aydan fazla bir süredir görmemiştim ve sabırsızlanmaya başlamıştım. Asabi babamdan miras kalan bir özellik olarak hiçbir zaman fazla sabırlı olmamıştım ve dersin bitmesini beklemek beni çıldırtıyordu.

Yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir ...

Bu gece en iyi arkadaşım, diğer yarım, daha iyi olan yanımla yeniden bir araya gelecektim. Artık on sekiz yaşındaydım: yasal olarak bir yetişkin. Jordan'ın arkasına saklanacağı bir bahanesi, benim de sabrım kalmamıştı.

Evet, benim için geleceğine dair bana söz veren çocuk gülümsememi engelleyemememin sebebiydi. Cidden, sanki biri ağzıma elbise askısı sokmuş gibiydi.

Çenem ağrıyordu ama yine de sırttım.

Saçımın bir tutamını parmağımın etrafında döndürerek usulca iç geçirdim ve bir yandan yapacağımız olası şeyleri planlarken bir yandan da dikkatli bakışlarımı sürdürdüm. Aklıma gelen tek kelime 'seks' oldu.

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kaymaya başlayana kadar, vajinamın kaltağını sakinleşmeye ve nabzını durdurmaya zorlayana kadar aklımda yanıp sönen bir neon tabelası vardı.

Hâlâ bakire olduğum için vajinama - ya da geniş hayal gücüm dışında anatomimin herhangi bir yerine - sürtük demek biraz abartı olurdu.

Ama uzun
sürmeyecek. Bu
geceden sonra
olmaz.

Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babasının evine değil. Kesinlikle benimkine de değil, ama Tanrım, onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordum. Sanki sonsuza dek bekleyecekmişim gibi hissediyordum.

Çok uzun zamandır bekliyordum.

Jordan Porter - hayatımın on yedi yılını takıntı haline getirdiğim çocuk - artık erkek - sonunda eve dönüyordu.

Kalıcı olarak.

Paul Smith'in kurallarından ve saçmalıklarından bıkmıştı ve The Hill'e geri dönüyordu. Tabii ki benim ve onun ailesinin bundan haberi yoktu. Kış tatili için eve geleceğini sanıyorlardı ama Jordan ve benim planlarımız vardı - onlara söylemeye hiç niyetim olmayan büyük planlar.

Belki bir apartman dairesine yerleştiğimizde ve tüm mobilyaları kapıya sıkıştırdığımızda; belki o zaman babama planlarımdan bahsederdim.

Ama şimdilik sorularının etrafından dolanıp duracaktım. Babamın strese, annemin de endişeye ihtiyacı yoktu. Ama ben geri adım atmayacaktım. Önce kızgın kömürlerin üzerinde yürüyecektim. İstedğim şeye sahip olacaktım ve kalbim Jordan'ı istiyordu. Aklımda oldukça basitti.

Kimse beni durduramazdı.

Yanımda oturan arkadaşım Ash -namı diğer Ashlynn Brooks- omzumu dürttüğünde kıkırdarak, "Sersem gibi görünüyorsun Carter," dedi. "Bu gece geliyor mu?"

"Yapacak," diye sııttım ve ona boktan bir sırtış attım. "Hem de çok."

"Şanslı sürtük." Ash hesap makinesiyle oynamadan önce dilini çıkarıp yüzünü buruşturdu, ekranı dikkatle incelerken uzun siyah saçları koluma sürtündü. Birkaç dakika sonra hesap makinesini bana doğru itti ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Ekranı "Seks" yazmayı başarmıştı.

Ash utanmadan, "Şu anda kıskançlıktan midem bulanıyor," diye itiraf etti ve ben de onu suçlayamadım. Arkadaşlarımdan çoğu beni kıskanıyordu. Beni değil, hayır, daha çok ateşli erkek arkadaşımı kıskanıyorlardı. Cehennem gibi bir Ducati'ye binen, vücudu günahkârca seksi, üzerinde adım yazılı, yüzü acı verici derecede muhteşem ve kalbi yüzde yüz benim olan, cehennem gibi erkek arkadaşım.

Evet, kendimi kıskandığımdan oldukça emindim.

"Bu Noel'de tek yaptığım büyükbabam ve büyükbabamla vakit geçirmek. Senin tek yapacağın ise *o olacak*," diye yakındı. "Yani sen evde olmayacaksın ve benim de uğrayıp o seksi üçüzlere bakmak için bir bahanem olmayacak."

"Ashlynn," diye tersledim, en iyi arkadaşımın küçük kardeşlerim Cameron, Colton ve Logan'a karşı niyetlerini düşününce dehşete kapılmışım. "Onlar

ancak on yedi." *Ve sizi kahvaltı niyetine yiyip bir saniye bile düşünmeden tükürürlerdi...*

"Yani?" Ash umursamazca omuz silkti. "Babanın o mini versiyonlarından biri için kesinlikle puma olabilirim." Bana sırtıttı. "Bay Carter nasıl?"

Ugh ...

"Sakıncası var mı?" Boğazımda biriken safrayı zorla aşağı indirdim ve sözde en iyi arkadaşşıma uyarıcı bir bakış attım. "Senin benim babam hakkında konuştuğun gibi ben de senin baban hakkında konuşsam hoşuna gider miydi?"

"Açıkçası şaşırırdım," diye karşılık verdi Ash, kahverengi gözleri mizahla parıldıyordu. "Babamın ellili yaşlarının sonunda olduğunu ve kilo aldığını düşünürsek." Hayal meyal gülümsedi. "Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok Hope," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "O kırk yaşında - *kırk* - ve sanki podyumdan çıkmış gibi görünüyor. Görünürde tek bir kır saç yok... ve o gözler."

"*Bu* gözler mi?" Bir şey anlatmak için gözlerimi büyüttüm ve ona ters ters baktım. "Ve o kırk bir yaşında," diye sinirlenerek homurdandım.

Bu beni deli etti.

Cidden iğrençti.

Kadın türünden arkadaşlar edinirken dikkatli olmamın nedeni buydu. Onlar erkeklerden çok daha kötüydü. Hayatım boyunca dört testosteronlu, öfkeli, egoist erkekle yaşadığım için böyle cesur bir açıklama yapabilecek deneyime sahip olduğumu hissediyordum.

Babam ve üçüz kardeşlerim hayatımın büyük bir bölümünü temkinli geçirmemin sebebiydi. Sadece ailemle yakınlaşmak isteyen bir kız tarafından kaç kez kandırılıp arkadaş olduğumu sayamazdım ve bu abartı değildi.

Babamın parası vardı - hem de çok - ve - istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydım - yakışıklı bir adamdı. Ayrıca birçok arkadaşımın annesi arasında kötü bir şöhrete sahipti.

Evet, babam zamanında biraz sürtükmüş.

Tanrı'ya şükür ki annem zamanında gelmiş ve onun kıcını düzeltmişti, yoksa kim bilir benim küçük tohumum kimin rahmine düşecekti...

Ailemin erkek üyeleri hakkında benimle dalga geçse de Ash'in ciddi olmadığını biliyordum.

Ciddiydi ama arkadaşlığımızı tehlikeye atacak kadar değil. Ve diğer en iyi arkadaşım Teagan Connolly, Noah Messina'ya o kadar kaptırmıştı ki kardeşlerime iki kez baktığından bile şüpheliydim.

Düşündüm de...

"Bugün Teagan'ı gördün mü?" Ash'e sordum.

Ash gözlerini gökyüzüne çevirdi ve bir iç geçirdi. "Bu kız yürüyen bir hormon." Başını sallayan Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "O ve Noah, ikisi de alevler içinde kalmadan önce aralarını düzeltmeliler."

"Ashlynn," diye kıkırdadım.

Ash gülümseyerek, "Ciddiyim," diye karşılık verdi. "Öyle."

Ürdün

Yaş 21

Vücudum adrenalinle çalışıyordu.

Çok heyecanlanmıştım.

Yumruğumu son kez üvey babamın suratına indirmeden önce, "Mutlu Noeller, göt herif," diye hırladım. Acı içinde inleyerek yatak odasının zeminine yığıldı ve bir topun içine kıvrıldı - değersiz kığını koruma çabası.

"Burada kalmayacağım," dedim anneme nefes nefese, zonklayan yumruklarımı sıkıp açarken. "Bu sefer ciddiylim."

Paul'ün yaralı cesedine bakarak sakinleştirici bir nefes aldım ve her şeyimi elimden alan adamı dövmeye devam etmemek için kendimi zorladım. Karşılık verdiğimi bilerek rahatladım. Artık bana zarar veremeyeceğini biliyordu.

Bir daha asla.

Annem başını yavaşça sallayarak sessizce hıçkırdı ve elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. "Anlıyorum," diye mırıldandı, morarmış vücuduna bir battaniye sararken.

"Colorado'ya geri dönüyorum," diye ekledim, gözlerimi annemin kalbi kırık yüzünde kilitli tutmak için kendimi zorlayarak. "Ve buraya geri dönmeyeceğim anne - dönemem."

Annemin yüzü acıyla buruştu ama başını salladı, "Biliyorum."

"Benimle gelebilirsin," diye mırıldandım, kendimi çaresiz ve işkence çekmiş hissediyordum. Kalmak ve annemi o boktan kocasından korumak istiyordum - bu yüzden USC'deki bursumu bırakıp devlet üniversitesine kaydolmuştum - ama daha fazla dayanamadım. "Babam sana yardım edebilir

..."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı annem, bizi mahveden adamın yanında diz çökmek için kendini yere bıraktı. "Kalmak zorundayım."

"Anne," diye yalvardım. "Lütfen."

"Git artık," diye fısıldadı annem, göz göze gelmeden. "Bizi yalnız bırak, Jordan."

Umut

Yaş 18

"Sen hiç uyumaz mısın?" Teagan kalın İrlanda aksanıyla yatak odamın zemininde kamp kurduğu yerden homurdandı. "Cidden Hope, kapat şunu."

"Şşşt," diye mırıldandım, gözlerim dizüstü bilgisayarımın ekranına kilitlenmişti. "Bir bölüm daha."

Bir türlü kapatamadım. Bu akşam erken saatlerde Teagan beni *Love/Hate* adlı İrlanda televizyon programıyla tanıştırdı ve ben de tamamen bağımlısı oldum.

Dizideki erkekler çok seksiydi ve Jordan'ın neden geç kaldığı konusunda endişelenmemi engelliyorlardı...

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye fısıldadı Teagan, ben de "*Keyfine* bak," diye mırıldanarak el salladım.

Kulak zarıma çok yüksek -ve çok tanıdık- bir ses girene kadar programımı izlemeye devam ettim.

"Evet, işleri yoluna koymaya çalışıyoruz, Derek. Bu yüzden lütfen siktir olup gider ve işleri yoluna koymamıza izin verirsen çok memnun olurum."

Derek ...

"Jordan!" Yatağımdan kalkmak için acele ederken dizüstü bilgisayarımı yana düşürerek çığlık attım. Merdivenleri ikişer ikişer indim ve kollarımı kıvrıcık saçlı erkek arkadaşıma dolayarak salona girene kadar durmadım.

"Mutlu Noeller, Anahtarlık," diye fısıldadı Jordan boynuma doğru, elini buklelerimin arasında düğümlerken. "Sana başaracağımı söylemiştim."

"Olamaz," diye kıkırdadı Colton'ın tanıdık sesi ve ardından Cam'in gür sesi "Onu paketlediğini biliyordum," diye tezahürat yaptı.

"Lanet olsun Noah," diye bağırdım, ağabeyimin arkadaşının kanepemizde bir kızı becerdiğini fark ettiğimde. "Evime bir kız getirdiğine inanamıyorum."

... Oh. Aman Tanrım. Tanrım..."

Noah'ın kiminle yattığını fark ettiğimde sözlerim kesildi.

"Teagan?" Ciyakladım. "Noah'nın altında ne yapıyorsun... ve *Çıplak!*"

"Hayır," diye kıkırdadı Colt. "Dantelli külotları görebiliyorum." "Sapık," diye karşılık verdim hemen.

"Merhaba Hope," diye mırıldandı Teagan, yüzünü Noah'nın göğsüne gömmeden birkaç saniye önce Noah'nın boynuna dolanmış parmaklarının uçlarını oynatarak.

"Aile toplantısını bölmek istemezdim," dedi Noah, tüm dikkati sarışın en iyi arkadaşımın üzerindeydi. "Ama bunu mutfağa götürebilir misiniz, böylece kalkıp saçlarınızdan kurtulabiliriz?"

"Evet. Herkes yatağına dönsün," diye emrettiğini duydum, babam her zamankinden daha sinirli bir şekilde kapıda belirmeden birkaç saniye önce. "Şimdi!"

Umut

Yaş 18

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı Jordan, karanlıkta uzanıp babasının evindeki yatak odasının tavanına bakarken beni kollarının arasına aldı. "Ben geri dönüyorum."

"Neden?" Boğulacak gibi oldum. Jordan eve geleli iki ay olmuştu. USC'ye yeni kaydolmuştu. Şimdi okulu bırakamazdı. "Oraya geri dönemezsin - derslerin ne olacak?" *Ya ben?* "Söz vermiştin..."

"Biliyorum," dedi yanağımdan öperek. "Ama onu orada bırakamam."

Evet, yapabilirsin ...

"Ama beni terk edebilirsin," diye mırıldandım. "Bu adil değil, Anahtarlık."

"Hayır, değil," diye homurdandım. "Bu adil değil, Jordan. Uzun zamandır buralarda hiçbir şey adil olmadı."

"Özür dilerim," diye cevap verdi.

"Geri dönme ve pişman olacağın hiçbir şey kalmasın," diye tersledim. "Onun ne yaptığını bilmiyorsun..." Kolunu bana doladı.

Jordan sessizce, "O bir piç, Hope," diye itiraf etti. "Annemin kocası lanet olası bir kasap ve korkarım ki geri dönüp onu oradan çıkarmazsam, onu bir dahaki görüşüm bir tabutun içinde olacak."

"O zaman babana söyle." Hızla doğruldum ve onun güzel yüzüne baktım. "Bırak bunu o çözsün..."

"Sanki umurunda da," diye tükürdü Jordan, üzerime uzanıp lambayı yakarken. "Ayrıca, bu onu ilgilendirmez. Annem sen gelmeden önce bana mesaj attı - onu terk edeceğini söyledi. Kalıcı olarak."

Omuz silkti. "O benim annem Hope. Ona yardım etmek zorundayım."

"Ve Derek senin baban, Jordan. O yardım edebilir..." Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Bu *onun* hatası Hope. Onu benden hamile bıraktı. Üniversiteye gitti. Onu terk etti. Onu Paul'ün kollarına kadar kovaladı. Benim ..." Yataktan fırlayan Jordan hışımınla şifonyerine gitti ve

bir kazak çıkardı. "Sana yakın olabilmek için Derek'e katlanıyorum," diye tısladı. "Hepsi bu, nedeni bu ve hepsi bu olacak."

"Seni seviyor," dedim hüzünle.

Jordan'ın gergin bir ses tonuyla verdiği tek yanıt "Yeterli değil," oldu. "Jordan..."

"Onu bana karşı savunma Hope," diye tersledi. Jordan burun kemiğini sıkarak birkaç saniye gözlerini kapadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana karşı sesimi yükseltmemeliydim."

Kıkırdadım. "Jordan, bu sesini yükseltmek değildi. İnan bana. Dört erkekle aynı evde yaşıyorum."

"Peki ne zaman gidiyorsun?" Bir süre sonra sordum.

"Bu gece geç saatlerde - seni eve götürdükten sonra."

"O kadar çabuk mu?" Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Ona fikrini değiştirmesi için zaman vermeyeceğim bebeğim," diye homurdandı. "Bu çok büyük bir olay. O çıkmak istiyor ve ben de onu çıkaracağım."

"Seni özleyeceğim." Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Sen yokken Idaho'dan bir kızla kaçmayacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü bana sahipsin," diye cevap verdi hemen ve kalbim göğsüme çarptı. "Hope Carter, senin ne olduğunu ya da hayatım için ne kadar önemli olduğunu anlayabildiğimden beri seninim."

"Yani senin için önemli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, sen benim her şeyimsin," diye fısıldadı ve ekledi, "Birkaç gün içinde döneceğim - en fazla bir hafta."

"Biraz teminat istiyorum," diye takıldım. "Bilirsin işte; seni bana geri getirecek bir şey."

"Senin için her zaman geri geleceğim," diye homurdandı ve ben bir saniye daha kendimi tutamadım.

Öne atıldım ve ağzımı onunkine bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" Jordan, onu yatağına itip üzerine çıkarken ağzıma karşı homurdandı.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes aldım, nefesimi eşit tutmak için mücadele ederken vücudumu onunkine yasladım. "Beklemekten bıktım," dedim tişörtünü kotundan çekip çıkarırken. "Ben hazırım," diye inledim.

Jordan'ın üzerinden yuvarlanarak hızla ayağa kalktım ve kendimi bir kez daha onun kucağına bırakmadan önce kot pantolonumu çıkardım.

"Yavaşla." Jordan boynunu benden uzaklaştırırken omuzlarımı sıkıca kavradı. "Hope, yavaşla. Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz." Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki gözlerinin yeşilini zar zor görebiliyordum ama yine de beni tutmaya devam etti. "Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz," diye tekrarladı yavaşça, sesi acıyla yırtılmıştı.

Azarlamasına aldırmadan ileri atıldım ve dilimi ağzına soktum. Bunu yaparken göğsünden gelen acı dolu hırıltı beni istediğini gösteriyordu, o halde neden bunu durdurmaya çalışıyordu?

O değildi.

Ona izin vermezdim.

Elini kendi elimle kapatarak omzumdan aşağı doğru kaydırdım; onu göğsümü avuçlamaya, etimi sıkmaya zorladım. Ona sunduğum şeyi alması için.

Meme uçlarım sertleşmiş, beklentiyle büzülmüştü ve diğer elini belime, sonra da gömleğimin altına götürdüğünde zafer çığlıkları atabilirdim. Ona karşı sallanırken, kendimi ona doğru ovuşturdum, onu hissetmekten zevk alıyordum. "Üstümü çıkar."

"Hayır," diye cevap verdi ve bu ani ve nihai bir cevaptı. Elleri bedenimden gevşekçe ayrıldı. Bana ters ters baktı. "Hope, durmamız gerek. Şimdi!"

"Sen dur," diye karşı çıktım, kemerini yırttım, kotunun düğmesini ve fermuarını açtım. "Beni reddetmeyi bırak."

Dik oturarak gömleğimi başımın üzerinden geçirdim ve yere attım. İtirazlarına aldırmadan sütyenimin düğmelerini açtım ve vücudumdan düşmesine izin verdim. Sol elimi uzatıp onunkini tuttum ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Bu artık biziz," diye nefes aldım. "Artık beklemek yok."

"Sizi acele bir karar vermekten korumaya çalışıyorum..." Gözleri çıplak göğsüme kayınca sesi kesildi. Jordan derin derin yutkunarak Adams elmasının boğazında sallanmasına neden oldu. Ellerini yumruk yaptı ve rahatsız bir şekilde kıpırdanırken kalçalarına dayadı.

Nedenini biliyordum.

Kot pantolonundaki büyük şişkinlik rahatsızlığının kanıtıydı.

Onun ilgisinden faydalandım ve kendi göğüslerimi avuçlamak için uzandım. "Beni korumak istiyorsan cüzdanını çıkar," dedim boğuk bir sesle. "Bu Senden istediğim tek koruma türü bu."

Bekledim, gözlerim yüzüne kilitlenmiş, geri çekileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izliyordum. Keskin bir iç çekti, öne doğru eğildi ve beni kucağına aldı, meme uçlarımdan birini kabaca dişlerinin arasına aldı. Boştaki eliyle diğer göğsümü okşadı.

"Eğer bunu yaparsak," diye mırıldandı dili göğsümde gezinirken, "geri dönüşü yok. Bu işi bitirir, bebeğim."

"Biliyorum," diye inledim, kalçalarımı ona doğru salladım, göğüslerimi yüzüne bastırdım. "Sabırsızlanıyorum."

Jordan bir hırıltı çıkardı ve kalçalarımı kavradı. "Kaldır."

Yaptım ve ellerini kalçalarımın indirerek külotumu kalçalarımın aşağı kaydırды, kalçalarını kaldırmadan önce kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı iterek ereksiyonunu serbest bıraktı.

Ve işte oradaydı: evimdeki çoğu tartışmanın nedeni.

Jordan Porter'ın aleti.

Kendimi toparlamam, içimdeki o şeyin içime nasıl sığacağını bilmek isteyen sinir ve sorularla savaşmam gerekiyordu.

İsa...

Cüzdanını kaptığım gibi, Jordan'ın prezervatif paketini yırtıp açmasını ve ereksiyonunu kılıfına sokarken ucunu kısıtmasını eğlence ve dehşet içinde izledim.

Ağzım açık kalmış olmalıydı, çünkü sonunda gözlerimi onun yüzünden ayırdığımda Jordan tanımadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. "Giysilerini giy Hope," dedi usulca. "Hazır değilsin."

İçimi panik kapladı ve hiç düşünmeden kendimi onun ereksiyonunun üzerine bıraktım ve yapabileceğim en büyük aptallığı yaptım. Haklıydım.

Sıgmadı.

Canım yandı, çok fena acıdı ve bana yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı.

Jordan usulca homurdandı ve beni üzerinden kaldırıp yanındaki yatağa yatırdı. Yorganına uzandım ve hızla üzerime sardım, sakın kalmak ve bir kurt gibi uluyarak odadan kaçmamak için zihnimde ondan geriye doğru saydım.

Tam bir felaket.

Büyülü ilk zamanlar için çok fazla.

Teknik olarak içime girmediği için bu sayılır mı diye merak ettim. Tanrım, ya doğru çalışmadıysam? Ya gerçekten sığmadıysa? Ya *hiçbir şey uymadıysa*? Kahretsin, Ash'in tavsiyesini dinlemediğim ve doğum günümde bana şaka olsun diye aldığı o aptal vibratörü kullanmadığım için ciddi ciddi pişmanlık duyuyordum.

Yüzümü yorganın içine gömdüm ve nefesimi tutmayı düşündüm. Eğer kendimden geçebilirim bu utançla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Az önce kendimi tamamen rezil etmişim. Aman Tanrım.

"İyi misin?" Bir kolun omuzlarıma dolandığını ve ardından yüzümün yan tarafının göğsüne bastırıldığını hissettim. Jordan'ın kalbi göğsünde öfkeyle atıyordu. Teni sıcak ve nemliydi. "Bana bak Hope."

Ben yapmadım.

Yapamadım.

Çok utanıyordum.

"Ugh," diye inledim. "Az önce seni rızan dışında taciz ettiğimi ve bunu yaparken vajinamı kırdığımı unutabilir miyiz?"

Hafifçe kıkırdamadan önce bir an için kaskatı kesildi ve ben içimden biraz daha öldüm.

Oh, harika!

Bana gülüyordu.

Mükemmeldi.

Muhteşem.

"Çok dramatiksin."

"Çok ... değilsin," diye mırıldandım suratımı asarak. "Ve ciddiylim," diye ekledim hışımla. "Sanırım bir kemiğimi kırdım. Sence rahim röntgeni konusunda uzmanlaşmış bir klinik var mıdır?"

Jordan güldü, gerçekten güldü ve bu çok güzel bir sestti.

"Tanrım, seni seviyorum," dedi beni sırtüstü yatırıp üzerime eğilirken, dirsekleri yüzümün iki yanında duruyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, göz kamaştırıcı zümrüt parıltıları gibi içimi delip geçiyordu. "Seviyorum Hope," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma indirmeden önce burnumu kendi burnuyla ovdu. Beni derinden, tutkuyla öptü ve bacaklarım kendiliğinden açıldı.

Kalbim göğsümde sıçradı, vajinam çırpındı, yaşlı kızda hala hayat olduğunu anlamamı sağladı. Kollarımı boynuna doladım ve doğanın akışına bıraktım.

Ve içimde hareket ettiğinde, beni ittiğinde, o kadar da kötü değildi. Aslında iyiydi. Gerçekten iyiydi ve ben hazırdım.

Jordan üstümde titriyordu; göğsümdeki ağırlığı cennetti ve tüm vücudum ağırlı, yakıcı bir sıcaklıkla tutuştu. Jordan yavaşça içimde hareket ederken, beyaz-sıcak zevk spazmları içime doğru fırladı. "İyi misin?" diye fısıldadı, başını boynuma gömdü.

Başımı salladım, dudağımı sertçe ısırdım, yukarı doğru yükselirken vücudum tam olarak emin olmadığım bir şeyin peşindeydi ama ona ulaşmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. "Öyle misin?"

"Hissediyorsun..." diye ürperdi, "Ben... sen benim her şeyimsin." Önce yavaşça hızlandı, sonra içimde daha hızlı, daha sert ve daha sert hareket etti ve ben bunun her saniyesini sevdim.

Boğazımdan gelen yumuşak inilti giderek daha yüksek sesle çıkmaya başladı, ta ki ben coşku içinde çığlık atana kadar.

Jordan çığlıklarından zevk alıyor gibiydi; içimde daireler çizerken başparmağı klitorisimi buldu ve işte o zaman biraz çıldırdım.

Hırladı.

İnledim.

Tısladı.

Bağırdım.

Dudakları ayrıldı, vücudu kasıldı ve ben ...

"Ne halt ediyorsun?" diye kükredi bir ses, ağır nefes alışverişlerimizin sessizliğini bozarak, iyi sinirlerimi paramparça etti.

Utanç... saf, ham, sulandırılmamış utanç...

Jordan'ın babası yatak odasının kapısında ağzı bir karış açık duruyordu.

"Git buradan baba," diye tısladı Jordan.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Jordan vücudunu bana siper etti ama çıplak poposu havaya kalktığı için bu pek işe yaramadı. Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Jordan'ın komodinindeki bana en yakın nesneyi kaptım ve ona fırlattım.

Sadece bir elma oldu.

"Onun kızı mı? Gerçekten mi, Jordan - en iyi arkadaşımın küçük kızı mı?" Derek'in inlediğini duydum ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Katil bir babaya sahip olma ihtimali daha düşük olan bir kız seçemez miydin?"

Jordan sakince, "Onu seviyorum," diye cevap verdi. "Her zaman sevdim. Bu deęiřmeyecek."

"Seni öldürecek," diye saçmaladı Derek. "*Beni* öldürecek - Lee'yle bu konuyu konuşmalıyım."

Jordan, "Annem boşanıyor," diye açıkladı ve Derek olduğu yerde dondu kaldı. "Geri dönmek zorundayım," diye ekledi. "Bu gece - bazı şeylerde ona yardım etmemi istiyor."

"Sen..." Derek'in sesi boğazında düğümlendi ve titrek bir iç çekişten önce bir an zorlanır gibi oldu. "... seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu sonunda duygu yüklü bir sesle. "O iyi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Jordan soğuk bir sesle. "Ama olacak. Ona ben bakacağım. Danny Amca'yla konuştum, o ve Cindy onu ihtiyacı olduğu sürece misafir edecekler."

"Tamam." Derek başını sallayarak yatak odasının kapısına döndü ve "Giysilerini giy Hopey-ay! Seni eve bırakacağım."

Ah... "Tamam, Derek Amca," dedim yüzümü buruşturarak.

Derek odadan çıktığında Jordan yanağımı avuçladı ve burnumu kendi burnuyla ovdu. "Senin için geri geleceğim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Ürdün

Yaş 21

(Yedi gün sonra)

Hayatım olaylar, duygular ve karışık sinyallerden oluşan karmaşık bir kasırgaya dönüşmüştü.

Acınası geliyor mu?

Belki de öyleydi ama bu gerçeği değiştirmiyordu ve belki de ben zavallıydım.

Kendi kelime tanımım vardı.

On dört yaşında olmak ve bir haftadan kısa bir süre önce Tanrı'nın önünde onu onurlandıracağına ve besleyeceğine dair yemin eden annenizin hayvan tarafından dövülmesini defalarca izlemek zorunda kalmak acınası bir durumdu.

Ne saçmalık ama.

On sekiz yıl sonra *hâlâ* bir hayaletle arkadaşlık etmeyi tercih eden babam zavallıydı.

Acınası olan bendim.

Kendimi savunmadığım için - bana yapılanların savaşmadan gerçekleşmesine izin verdiğim için.

Acınacak halde olan yirmi bir yaşında bir adamdı.

Hayır! Hayır!

Gözlerimi kapatarak ellerimi yumruk yaptım ve görüntüleri ve anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Engelleyin!

Artık hayattaki amacım basitti: Colorado ve Idaho'dan olabildiğince uzağa gitmek. Seçici değildim, her yer işimi görürdü ama küçük bir sorunum vardı.

Hope Carter'a onu yanımda götürmeyeceğimi söylemek zorunda kaldım.

Hope yirmi bir yıldır varlığımın özüydü ve dürüst olmak gerekirse, onu nasıl unutacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama onunla birlikte olamayacağımı biliyordum.

Colorado'ya giderken ona mesaj atmış ve biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemişim ama o zaman bile bunun yeterli olmadığını biliyordum. Hope savaşımadan gitmeme izin vermezdi, ama ona ihtiyacım olduğundan emindim çünkü onun beni öğreneceği düşüncesi bana fiziksel acı veriyordu - o piçin neden olduğu her şeyden daha kötü...

On Üçüncü Sokak'taki kırmızı tuğlalı iki katlı evin önünde durduğumuzda babam, "Jordan, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. Çenesi gerilmiş, yüzü derin bir çatıklığa gömülmüştü.

Babamın iyi ya da kötü bir fikir olduğunu düşünmesi gerçekten umurumda değildi.

Artık benim için bir önemi yoktu. Hiçbiri değildi.

"Onun kalbini kıracaksın," diye devam etti babam, benim ilgisizliğime aldırmadan. "Kyle bir şeyler döndüğünü biliyor Jordan. Ona *yalan söylemek* zorunda kaldım," diye tısladı. "Ona geçen hafta ikinizi öpüşürken yakaladığımı ve bu yüzden bu kadar üzgün olduğumu söyledim ama o aptal değil."

Kyle kıcımlı öpebilir.

Hepsi öpebilir.

Ayrıca, bugünden sonra Kyle Carter'ın benim için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Gitmesine izin veriyordum.

Hepsi istediklerini elde etmişti. Hope'un hayatından çıkıyordum. Zaten bensiz daha iyiydi. Önünde parlak bir gelecek, sevgi dolu bir aile ve istikrarlı bir ev hayatı vardı.

Bunu şimdi fark ettim.

Hope Carter bir yerlere gidiyordu. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğim kız, olmak için doğduğu yıldız gibi parlayacaktı ve ben, lanet olası hayatımda bir kez olsun onu kendi seviyeme çekmeyecektim.

"Lütfen Jordan," diye fısıldadı babam. "Onlara ne olduğunu anlatmama izin ver," diye boğuk bir sesle konuştu, sanki bu düşünce onu iğrendirmiş gibi. *Bu beni iğrendirdi.* "Sana yardım edebiliriz. Gitmek zorunda değilsin."

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. "Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermiştin."

"İlaçlarını aldın mı?" Babam uzun bir aradan sonra konuyu değiştirerek sordu. "Daha iyi hissediyor musun?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve ona kadar saydım. Sanki umurundaydı da. O değerli lanet olası yüzünden neler yaşadığımın yarısını bilseydi

Camryn, kendini vururdu.

Tanrı biliyor ya, bunu kendime defalarca yapmak istemiştim. "Jordan," dedi babam usulca. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Hiçbir fikrin yok. "Eminim vardır," diye cevap verdim, zoraki ve alaycı bir şekilde.

"Bir sinir krizi geçirdim." Babam endişeyle önce bileklerime sonra da ön cama baktı. "Seni seviyorum dostum ve bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Yalancı. "Teşekkürler." Yara izlerimi örtmek için gömleğimin kollarını aşağı çektim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Seni buraya getireceğime söz vermiştim," diye mırıldandı babam, motoru durdurup koltuğuna geri otururken. "Ama yine de tekrar düşünmen gerektiğini düşünüyorum."

Arabanın yolcu penceresinden dışarı baktım ve "Bu uzun sürmeyecek" dedim. Derin nefes alarak, perdelerin hareket ettiği evin üst kat penceresine odaklandım. Kalp atışlarım hızlandı ve başımın döndüğünü hissettim.

Kemerimi çözerek arabadan indim ve babam yanımda, lanet olası bir pizza taşıırken isteksizce verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım.

Kapıya vardığımızda babam doğruca eve girdi ama ben sinirlerimi yatıştırmak ve suçluluk duygumu bastırmak için bir an durdum.

Burada doğru şeyi yapıyordum.

Bunu yapmak zorundaydım.

Hope ona daha fazlasını verebilecek bir adamı hak ediyordu. Ben *veremezdim*. Çok hasarlıydım ve onarılamayacak kadar berbat durumdaydım. Bu durumda aşk yeterli değildi. Benim onu sevmem acıyı silmeye yetmiyordu ve onun beni sevmesi de benim kırık parçalarımı onaramazdı. Çok zarar görmüştüm: bu yüzden onu özgür bırakmalıydım.

"Jordan," dedi Lee yumuşak bir ses tonuyla, koridorda beni karşılayarak. "Gelebildiğine çok sevindim," dedi kollarını bana dolamadan önce. "Annen nasıl?"

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler Bayan Carter. Annem de daha iyi," diye ekledim usulca, Hope'un annesinden uzaklaşırken, babamın Idaho'da olanlarla ilgili bir şeyleri ağzından kaçırıldığı için kendimi öfkeli hissediyordum... "Danny Amca ayağa kalkana kadar ona göz kulak oluyor."

"Bu çok iyi." Lee bana gülümsedi. "Umarım her şey onun için daha iyi olur. Onun için Hepiniz."

"Evet." Sertçe başımı salladım. "Ben de."

"Jordan," dedi Lee ikna edici bir ses tonuyla. "Sen... her şey yolunda mı?" "I ..."

Durakladım ve burnumun kenarını sıktım. Ona söylemek istiyordum ama lanet olası kelimeleri çıkaramıyordum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes verdim. "O burada mı?" Gözlerimi tekrar açarak Lee'ye baktım ve "O iyi mi?" diye fısıldadım.

"O yukarıda." Kyle'ın derin sesi mutfak kapısından geldi. Bir kolunu karısının beline dolayan Kyle, gözlerini yüzümden ayırmadan onu kendi tarafına çekti. "Yukarı çıkabilirsin," diye ekledi.

"Teşekkürler Bay Carter," diye sessizce onayladıktan sonra merdivenlere yöneldim.

"Ona zarar verme," diye seslendi Kyle arkamdan. "Ben de sana zarar vermeyeceğim. Sen de

Bu mu "Bunu hiç planlamamıştım."

?" Hope'la ilişkiyi kesmek, bundan emin olmanın bir yoluydu.

Yatak odasının kapısına ulaştığımda, kapıyı çalmaya zahmet etmedim.

Bildiğimi biliyordu.

buradaydı. Bunun yerine odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

Gözlerim Hope'un yüzüne kilitlendiğinde, doğrudan göğsüme çarpan acı hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Dayanılmazdı ve ne yapmak üzere olduğumu bilmek acıyı milyonlarca kat daha kötüleştiriyordu.

Yatağında bağdaş kurmuş oturan Hope, "Şu mesajı açıklamak ister misin?" derken iri mavi gözlerini benden ayırmıyordu.

İşte o anda bunun hayatımda yapacağım en zor şey olacağını fark ettim - o kızıdan uzaklaşmak - Umudumdan uzaklaşmak.

Ama *asla* bilemezdi.

Gerçeği itiraf etmektense derimi yüzmeyi tercih ederim.

Kalbime saplanmak üzere olduğunu bildiğim acıya kendimi hazırlayarak, içimi kemiren öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim.

Her şeyi içimdeki utanç ve iğrenmeye odaklayarak, sevebileceğim tek kıza dik dik baktım ve lanet olası dişlerimin arasından yalan söyledim

...

"Her şey bitti Hope. Artık seni istemiyorum. Bu büyük bir hataydı."

Umut

Yaş 18

"Her şey bitti Hope. Artık seni istemiyorum. Bu büyük bir hataydı..."

Jordan'ın az önce bana ne dediğini düşünmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. "Sen ciddi misin... Yani ciddi misin?"

Jordan sırtı yatak odamın kapısına dönük bir şekilde yanımda duruyordu ve hayatımda ilk kez bana tamamen yabancı biri gibi görünüyordu.

Sert bir şekilde başını sallayarak soğuk bir ses tonuyla, "Ciddiyim," dedi.

Nefesimi ağır bir şekilde verdim - vücudumdaki her bir hava zerresini terk ettim - ve ciğerlerim sanki ateşe verilmiş gibi hissetti. İçimden acı akıyordu. Konuşamıyordum. Sadece başımı sallayabildim ve dehşet içinde bakakaldım.

"Anneni almaya gittiğinde Idaho'da bir şeyler oldu, değil mi?" Beynim aniden harekete geçince ağızımdan kaçırdım. "Annenle mi?"

Cevap vermeyince "Paul ile mi?" diye sordum.

Jordan'ın burun delikleri alevlendi, yüzü kızardı ve hayatımda ilk kez ondan korktum.

Jordan kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürürken, "Ben senin baban değilim Hope," diye alay etti. "O mükemmel aşk mı?" Öne doğru eğilip yüzüme baktı. "Bunu benden alamayacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hıçkırığa hıçkırığa ağıladım, öfkeliydim ve içim içimi yiyordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü ben senin düşündüğün kişi değilim," diye kükredi Jordan yüzüme karşı. "Bitti Hope. Bitti, tamam mı? Daha fazla zorlama. Gerçeği bilmek istemiyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdim öfkeyle, öfkem alevlenirken. "Söyle bana. Neden böyle davrandığına dair bana lanet olası bir açıklama yap?"

Jordan sessiz kaldı ve işte o zaman kendimi kaybettim.

"İyi," diye bağırdım. "Sen bilirsin, Jordan," diye bağırdım. "Bütün hayatını mahvet! Benimkini mahvet! İçindeki lanet olası pislik ol."

Jordan boynumdan tutarak beni öne doğru sürükledi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağzı dudaklarıma değdiği anda kendimi biraz kaybettim ama kısa süre sonra kendime geldim.

Onu kabaca iterek elimi kaldırdım ve yüzüne bir tokat attım. Elim acıdı ama zayıflık göstermeyi reddettim.

"Bana bir daha asla dokunma," diye tükürdüm, öfkeyle. "O ağzını bana sürebileceğini mi sanıyorsun? Az önce söylediklerinden sonra?"

Çaresizlik içinde başımı salladım ve gözlerime dolan yaşları geri kııptım. "Bana bir şey ver," diye mırıldandım, sevdiğim tek çocuğa bakarak. "Bu sen değilsin. Söyle bana. Söyle bana!"

"Seni sevmiyorum Hope," diye tısladı, parmağını yüzüme doğru uzatarak. "Şimdi mutlu musun? Sen lanet bir hataydın ve ben ayrılmak istiyorum."

Jordan Porter başını eğerek doğrudan gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Ben. İstemiyorum. İstemiyorum. *Seni istemiyorum.*"

Jordan cebinden katlanmış kahverengi bir zarf çıkarıp odamdan çıkmadan önce ayaklarımın dibine fırlattığında olduğum yerde donup kaldım, kalbim göğsümde paramparça oldu.

Zarfin içinde ne olduğunu anladığımda, kalbimin kırık parçaları taşa döndü, bacaklarım altımda kaldı ve yere yığıldım.

Bu bana şunu gösterdi.

Jordan Porter beni hiç sevmemişti. *Oh, Tanrım!* Ne yapmam gerekiyordu? Zar zor nefes alabiliyordum ...

Al bakalım, Carter!

Şimdi em...

Hiç utanması yok muydu - ruhu, kalbi ya da göğsünün içinde herhangi bir şey?

Artık gerçeği biliyordum ve onu sevmeyecektim. Beni öldürse bile, o adamı bir daha *sevmezdim*.

Şimdi durdu!

O buruşuk zarfı göğsüme bastırarak, bir daha asla birinin bana bunu yapmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Başka bir adamın bana bunu yapmasına asla izin vermem. Bir *daha asla!* Asla! Kimsenin bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin vermezdim. Öyle bir duvar örerdim ki

Kalbimin etrafı kimsenin giremeyeceđi kadar yüksek.

Ürdün

"Jordan, iyi misin?" Logan merdivenin en alt basamağına ulaştığım anda sordu.

Başımı sallayarak tırabzandan ceketimi aldım ve hızla omuz silktim. Ön kapıyı açarken, "Kız kardeşine üzgün olduğumu söyle," diye mırıldandım.

Özgürlüğe çok yaklaştım.

Neredeyse tadını alabiliyordum - eğer ayaklarımı hareket ettirebilir ve zihnimi boş tutabilirsem.

Neredeyse varmıştım...

Dışarı çıkarken derin bir nefes aldım ve bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Doğru şeyi yapıyordum. Yaptığımı biliyordum.

Birinin omzumu tuttuğunu hissettim ve tüm vücudum şiddetle sarsıldı. Vücudumdaki her kas sertleşti. Gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için kendimi zorladım.

Logan elini kolumdan çekerek sessizce, "Ona kendin söyle," dedi. "O senin sözlerini hak ediyor, Jordan," dedi. "Benimkileri değil."

"Sözlerimin hiçbir değeri yok Low," diye homurdandım babamın arabasına doğru ilerlerken.

Arabanın kapısını sarsarak açtım ve son birkaç yılda o kadar büyümüş olan çocuğa bakmak için döndüm ki artık neredeyse tanınmaz haldeydi. "Hope'a üzgün olduğumu söyle ve sadece... benim için ona göz kulak ol, tamam mı?"

Logan kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hata yapıyorsun," diye seslendi. Carter'ların dört çocuğundan en bilgisi, yüzüne kazınmış bir üzüntü ifadesiyle bana baktı. "Ve yanılıyorsun," diye ekledi Logan. "Senin sözlerin Hope'un istediği tek sözler - duyacağı tek sözler."

"Ona iyi bak."

Sürücü koltuğuna tırmanarak, fikrimi değiştiremeden kapıyı kapattım. İkimiz için de doğru olanı yapıyordum. Zaman bunu doğrulayacaktı. Ve mesafe onu güvende tutacaktı.

İkinci Bölüm

Şimdiki Zaman

Umut (Günümüz)

"Yine yaptın yapacağını!"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim, adımlarımı bozmadan eşit bir tonda. Son kitabımı tamamlama aşamasındaydım, kelime sayım 79.989'du ve bir hikâyede bu kadar ilerlemiş olan herkes o on bir küçük kelimeyi bulmanın ne kadar zor olabileceğini bilirdi. Ama elimdeki konuyu ele almam gerektiğini bildiğim için derin bir nefes aldım, ellerimi kucağıma koydum ve sandalyemde arkama yaslandım.

Oda arkadaşım Teagan Connolly, elleri kalçalarında, sarı saçları kırk farklı yöne dağılmış bir şekilde yatak odamın/ofisimin kapısında duruyordu.

"On bölüm okudum Hope," dedi bana. "Ve *her birinde* Jordan'ın adı kahramanın yerine geçiyor." Bir elinde zımbalanmış bir yığın beyaz kâğıt, diğer elinde de fosforlu bir kalem tutuyordu. "Hope, yedi yıl oldu - neredeyse on yıl - ve sen hâlâ kafana güvercin pislemiş gibi ortalıkta dolanıp duruyorsun."

"Tek kelime Teegs," diye sakince karşılık verdim, ayakkabısız ayağımı sandalyemi bir yandan diğer yana çevirmek için kullandım. "*Noah*."

Teagan konuşamıyordu.

Noah amcama aşıktı.

Evet, ona böyle hitap etmek hâlâ çok tuhaf geliyordu ama öyleydi işte. Lisedeyken, Noah'nın annesi onun babamın küçük kardeşi olduğunu açıklamıştı. Ayrıca, arkadaşımın yatağının altındaki müstehcen MMA dergileri yığını ve kapakların her tarafına kazınmış olan o-adını vermeyeceğim kişinin yüzünü biliyordum.

Teagan'ın yüzü acıyla buruştu ve yaptığım hareketten dolayı kendimi bir sürtük gibi hissettim. "Benim yanımda onun adını söylememişsin gibi davranacağım," dedi.

kağıt yığını ve kalemi masama çarpmadan önce titrek bir sesle bana söyledi. Dudağının titrediğini fark ettim. "Annen aradı

Yine," diye ekledi. "Postada *olağandışı* bir şey olup olmadığını bilmek istiyor."

"Hayır," diye yalan söyledim ve davetiyeyi klavyemin altına ittim. "Yeni bir şey yok."

"Hope, annenle babanın yarın akşamki yıldönümü partisinden haberim var - ben de davetliyim."

Kapıda duran Teagan arkasını döndü ve hüznle gülümsedi. "Lee onun için hâlâ acı çektiğini biliyor. Sana yardım etmek istiyor Hope. Belki de onunla nasıl hissettiğin hakkında konuşmalısın. *Kadını geri ara.*"

Nasıl hissettiğim hakkında kimseyle konuşamıyordum - en azından sesli olarak. Acımı dışa vurabilmemin tek verimli yolu kağıt üzerindeydi: kelimelerin boş sayfaya dökülmesine ve sürünmesine izin vermek. Evet, sayfa benim tuvalimdi ve kelimeler de benim sanatım. Kalemim boya fırçam, acım da hikâyemdi.

Yirmi beş yaşında normal bir kadın gibi davranmadığımı biliyordum. Bunu anladım. Ama yapamadım.

On sekizimde kalbim göğsümden sökülmüşken olmazdı.

Jordan Porter'ın bana yaşattığı acı, hayatımda dalga dalga yayılan bir etkiye neden olmuştu. Bazı günler zorlukla nefes alabiliyordum, o kadar çok acıyordu ki. Sanki göğüs kemiğimden bıçaklanmışım ve fail bıçağı vücudumun içinde bırakmış, beni göğsüme saplanmış yabancı bir şeyle nefes alıp vermenin ıstırabını çekmeye zorlamış gibi hissediyordum.

Ama sanırım aşk böyle bir şeydi: Yabancı bir maddenin kalbinizi istila etmesi.

Evimi, ailemi ve kardeşlerimi özlüyordum ama The Hill'e dönmeyi göze alamıyordum. Dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

Jordan Porter'ın benden uzaklaşmasını izlemiştim ve güvenimin yok olması kalbimi onarılamayacak şekilde yaralamıştı. Bu acı beni her gün neredeyse öldürüyordu. Aklının nerede olduğunu ya da yaşadığımız herhangi bir şeyin onun için gerçekten gerçek olup olmadığını bilmemek. Bu beni varlığım boyunca yaşadığım ya da yaşayabileceğim her şeyden daha derinden yaraladı.

"Seni sevmiyorum Hope. Şimdi mutlu musun? Sen lanet bir hataydın ve ben ayrılmak istiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. Seni istemiyorum."

"Hâlâ onu düşünmemem gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadım. "Düşünmemem gerektiğini *biliorum.*"

Başımı arkaya atarak ellerimle yüzümü kapattım ve çığlık atma isteğime karşı koydum. "Bir türlü geçmiyor Teegs. Sürekli kafamın içinde ve bundan nefret ediyorum."

Teagan ağır bir iç çekişle, "Burada din değiştirenlere vaaz veriyorsun Hope," diye cevap verdi ve dünyada nasıl hissettiğimi bilen biri varsa onun da Teagan Connolly olduğunu biliyordum. "Sadece benim yaptığımı yap ve kendine yanlış bir şey yapmadığını hatırlat," dedi bana. "Jordan -*adını vermeyeceğim* kişi gibi- bir erkek ve dolayısıyla aptal, iğrenç, düşüncesiz bir piç kurusu. Sana söylüyorum Hope, hepsi aynı..." Çaresizlik içinde kolundaki saate bakarken sesi kesildi. "İşe geç kalıyorum - eve döndüğümde erkeklerle sevişme seansını bitiririz, tamam mı?" Teagan topuklarının üzerinde döndü ve gözden kayboldu.

Suçluluk duygusuyla iç çekerek sandalyemden kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm. Kendimi yatağa attıktan sonra kot pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve annemin numarasını çevirdim.

Annem ikinci çalışta cevap verdi.

"Hope. Tanrıya şükür aradın, endişelenmeye başlamıştım. Davetiyeyi aldın mı? Senden haber alamayınca endişelenmeye başladım. Yarın akşam olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Annemin sesindeki bariz rahatlama beni dünyanın en büyük maşası gibi hissettirdi. Hayatında daha fazla endişeye ihtiyacı yoktu.

"Merhaba anne," diye boğuk bir sesle konuştum. "Son zamanlarda aramadığım için üzgünüm. Evet, davetiyeyi aldım..."

"Yemek yiyor musun? Kıyafetlerin ne durumda - çamaşırları yıkayabiliyor musun? İstedığın zaman eve gelebileceğini biliyorsun.

..."

"Anne," dedim bıkkınlıkla, hayatımdaki her şeyi aşırı analiz etmeye fırsat bulamadan sözünü kestim. "Evet, çamaşırlarımı yıkıyorum." Eski *ID* tişörtümün eteğini kokladım ve yüzümü buruşturdum. "Ve tabii ki yemek yiyorum." Yatağımin üzerinde duran yarısı yenmiş Oreos paketi bunun kanıtıydı. "Gerçekten iyiyim anne. Babam nasıl?" *Bu işe yaramalıydı.*

Babamı konuşmaya dahil etmek, annemin dikkatini muayenesinden uzaklaştırmanın kesin bir yoluydu. Her ikisi de kırklı yaşlarında olan annem ve babam hastalık derecesinde aşıktı. Henüz ciddi bir ilişki yaşamamış olan kızları benim için bu durum gerçekten iç karartıcıydı. Annem genç bir kızken bir araya gelmişlerdi ve yirmi altı yıl sonra

Hala güçlü bir şekilde devam ediyorlardı; bu onlar için harikaydı, ama onların sevgi balonuna tanıklık etmek zorunda kalan çocukları için pek de öyle değildi.

Ugh ...

"Harika." Annem hülyalı bir şekilde iç geçirdi ve ben kusmak istedim. "Her zamanki gibi Tanrı'nın ona verdiği tüm saatlerde çalışıyor. Otel yıllardır bu kadar yoğun olmamıştı."

"Bu harika," dedim dürüstçe. Babam *Kyle Carter'a* ben doğmadan önce büyük büyükbabamdan bir sürü otel miras kalmış ama ben daha ilk doğum günümü kutlamadan her şeyini kaybetmiş.

Babamla ilgili en eski anılarım, onun arka bahçemizde çalışıp Derek Amca'yla birlikte fazladan para kazanmak için kuş evleri, köpek kulüpleri ve bahçe çitleri yaptığına dairdi. Ben on bir yaşındayken babam otelleri geri kazanana kadar çok fakirdik.

O benim kahramanımdı.

Onun gücü her zaman gıpta ettiğim ve hayranlık duyduğum bir şeydi.

"Ee," dedi annem yumuşak güneyli ses tonuyla. "Bu hafta sonu eve döneceğin için heyecanlı mısın?"

"Elbette," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki eve dönme düşüncesine dayanamıyordum. Beni yanlış anlamayın, ailemi çok seviyorum, sevgi dolu ve destekleyiciydiler, ama ailem biraz doluydu.

Evimiz genellikle drama ve testosteron dolu gürültü ile doluydu.

Çok yorucuydu ve yedi yıl sonra küçük dairemizde huzur ve izole edilmiş bir sakinlik içinde uyandığımda hala kendimi çimdikliyorum.

"Çocuklar nasıl?" Kendi kendime sırtarak sordum, bunun annemin dikkatini dağıtmak için kullanabileceğim başka bir konu olduğunu düşündüm. "Cehennem mi yaratıyorlar?" *Her zamanki gibi...*

"Bu yüzyılın yetersiz ifadesi," diye inledi ve ben yastığıma doğru kıkırdadım. "Her gün kalbimi kırıyorlar," diye ekledi annem. "İşte bu yüzden küçük kızımın eve, yanıma gelmesini istiyorum."

Bana anne kartını göster.

"Şu anda çok meşgulüm anne." Eve gelmemi neden bu kadar çok istediğini biliyordum. Neyin yaklaştığını ve orada *kimin olacağını çok iyi biliyordum*. "Eve gelebileceğimden emin değilim..."

"Umarım Sarah Carter," dedi annem *sert* sesiyle. Annemin sert olduğunu düşünerek gülümsedim. Kağıt mendil kadar sert ve bir Japon balığı kadar agresifti. "Eve dönmek zorundasın." Annem

Derin bir iç çekti ve ben utanç içinde kıvrandım. "Bu bizim yirmi beşinci evlilik yıldönümümüz. Lütfen, tatlım."

Tanrım...

"O da orada olacak mı?" Sessizce sordum.

Annemin benim için üzüleceğini biliyordum ama bu umurumda değildi. Bilmem gerekiyordu.

Kendimi tekrar o duruma sokmamın imkânı yoktu.

Annem bir süre durakladıktan sonra, "Hayır," diye cevap verdi. "Sanırım o da senin gibi hissediyor."

Bundan şüpheliyim.

"Peki," diye iç geçirdim. "Sen telefonu kapatır kapatmaz bir uçak bileti ayırtacağım." Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu. Bugün onun düşünceleriyle uğraşmak istemiyordum. Yapamazdım. Ya ağlayacaktım ya da telefonumu kıracaktım. Her iki seçenek de bana cazip gelmiyordu; bu nedenle seçimimi kaybetmeden önce bu telefonu kapatıyordum.

"Umut," dedi annem usulca, annelerin sizin için üzüldüklerinde kullandıkları ama bunu açıkça söylemek istemedikleri o ses tonuyla. "Yedi yıl oldu, tatlım. Hayatına devam etmenin ve onu affetmenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Yapabilir misin?" Hemen karşılık verdim. "Sen benim yerimde olsaydın ve o da babam olsaydı, hayatına devam etmeyi deneyebilir miydin? Onu *affedebilir miydin?*"

Bunun cevabını biliyordum.

Yıllar önce, babam psikopat bir ucube tarafından bıçaklandığında, annem onu beslenme tüpüne bağlı olarak hayatta tutabilmek için sahip olduğumuz her şeyi satmıştı. Ona hiç umut verilmemişti, altı aydan uzun bir süre komada yatmıştı ve annem yine de ondan vazgeçmemişti.

Cam teyzemin eski bir günlüğüne göre, babam küçükken anneme bok gibi davranmış.

Tekrar tekrar.

Ve onu affetmişti. Defalarca.

Ben annem değildim ve hiçbir erkeğin paspası olmayacaktım. "Hope, o gençti ve kafası karışık."

"Umurumda değil." Umurumdaydı. Çok fazla önemsiyordum. Bütün sorun da buydu zaten. "Bu konuşmayla işim bitti anne. Bitirmem gereken bazı

İşe. Seni sonra ararım."

"Eve dönmeni istiyorum," dedi annem üzüntüyle. "Lütfen. Bunu benim için yap." "Bir gece," diye fısıldadım. "Ve sonra gideceğim."

"Orada olacağına söz ver, Hopey-ayı?" diye sordu annem ve ben kendimi isteksizce başımı sallarken buldum.

"Evet," dedim iç çekerek. "Söz veriyorum."

"Güzel," diye kıkırdadı annem endişeli bir iç çekişten sonra. "Lütfen evdeki misafirin için beni suçlama. Bu babanın fikriydi..."

Misafir mi?

"Anne, sen neden bahsediyorsun..." Talep ettim ama hattın diğer ucundan gelen ses annemin telefonu yüzüme kapattığını söylüyordu. Sonra telefonum bir kez bip sesi çıkararak bir mesaj aldığımı işaret etti.

İsteksizce açtım ve inledim...

** En sevdiğiniz kardeşiniz için yedek bir yatak/kanepe/küvetiniz yok mu? **

"Lanet olsun o adama," diye bağırdım, yorganı itip yataktan fırladım, annemin ricasını aniden anlamıştım. Kalan birkaç değerli Oreo'nun yere saçıldığını fark ettiğimde öfke nöbetimden hemen pişman oldum.

Bir tanesinin dolabımın altında yuvarlandığı yere dalarak, kolumla ovuşturduğumu ve haince ısırığımı söylemekten utanmadım.

Buna ihtiyacım vardı.

Ağzım çikolata ile doluyken, yatak odamdan mutfığa/salona doğru yürümekten ibaret olan dairemize girdim ve parmağımı zile bastım.

"Bu babamın en sevdiği kölesi değil mi?" diye tersledim. "Buraya gelmen için sana ne kadar ödedi?"

"Yeterince değil," diye kıkırdadığını duydum Colton'ın. "Beni içeri al. Donuyorum."

Sıcak bir ortamda beni yüzüme karşı azarlayabilirsin."

"Peki," diye mırıldandım, ona vızıldadım ve dairemin kapısını açtım. "Kapı açık."

Gidip derme çatma banyomuzdan bir saç bağı aldım ve buzdolabından bir kutu portakal suyu almadan önce saçlarımı dağınık bir yarım topuz/yarım at kuyruğu şeklinde yeniden düzenledim.

Teagan ve benim evi temizlemeye fena halde ihtiyacımız vardı ama Colton ikimizin toplamından daha pasaklıydı, bu yüzden yaptığım pisliği fark edeceğinden şüpheliydim. Ağabeyimin, "Buraya yaptıklarına bayıldım," dediğini duydum.

Arkamı dönmeden önce kendimi zihinsel olarak destekledim.

Colt kıkırdarak, "Küf büyüleyici bir eklenti," dedi ve taşan sepetimdeki kirli çamaşır yığınına işaret etti. "Ve koku." Sırıttı ve dilini şaklattı. "Çok yeni çağ, Hopey-ayı."

"Bana öyle deme." Ürperdim ve kanepemde rahatına düşkün koca maymuna ters ters baktım. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Colt kollarını başının arkasında rahatça kavuşturarak, "Duruma göre değişir," diye cevap verdi. "On beş saat sonra benimle o uçağa bin ve ben de bir anda yakandan düşeyim. Ya da *binmezsin* ve ben de sen pes edip eve dönene kadar burada kalıp seni rahatsız ederim." Boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi ve bana sırıttı. "Kalmaktan çekinme, bir meydan okumaya ihtiyacım var. Hayatımdan sıkılmaya başladım."

"Hayatından sıkılmaya mı başladın?" Gözlerimi devirdim ve iç çektim. "Colt, sen yirmi üç yaşındasın. Hayatının nesi sıkıcı olabilir ki? Bunu babam yapıyor, değil mi?"

Colton omuz silkti. "Babam yarın gece o otelde olacağına dair sağlam bir garanti istedi." Sırıtarak ekledi, "Annem senin için endişeleniyor. Babam da annem için endişeleniyor. Annem seni partide istiyor ve babam da annemin yüzünü güldürmek istiyor. Ben sadece elçi çocuk oluyorum."

Omuzlarım çökmüş bir halde kanepeye doğru yürüdüm ve kardeşimin bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bana bu kadar yakın olması garip bir şekilde beni rahatlatı. "Anladığım kadarıyla babam hâlâ büyük bir kontrol manyağı," diye homurdandım. "Bu berbat bir şey."

"Az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım," diye düşündü Colt. "Bak Hope, Jordan-the-douchebag-Porter'ın seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacak kadar kötü bir şey yaptığını biliyorum ama annemin kalbinin kırılmasına neden olmasına izin verme."

"Onun *yüzünden* gitmedim," diye savunmaya geçtim, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Colt sakince, "Belki de öyledir," diye cevap verdi. Doğrulup kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Ama eve *onun* yüzünden gelmedin. İkinizin arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok Hope," dedi sessizce ve tuhaf bir ciddiyetle. "Cam'in de yok, Low'un da ama sen *bizim* kardeşimizsin ve biz senin arkadayız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama içim titriyordu. Sinirlerim yıpranmıştı ve o adamı tekrar görme ihtimali endişemin destansı boyutlara ulaşmasına neden oluyordu.

Colt boğazını temizleyerek, "Evet," dedi. "Uçuşumuza kadar yaklaşık on beş saatimiz var. Sarhoş olmak ister misin?"

"Evet Colt," dedim iç çekerek. "Gerçekten istiyorum."

Krash gece kulübünün içindeki sıcaklık neredeyse dayanılmazdı.

Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim, içeri girebilmek imkansızla yakındı ama cana yakın kardeşim kendi yolunu - ve benim yolumu - parlak siyah kapılardan geçirerek şu anda kulübün özel alanında bir bar taburesinde oturduğum yere getirmişti.

Gece kulüplerini sevmezdim. Terli, zorba erkekler ve sütyensiz sürtükler tarafından ezilmeyi de sevmiyordum. Erkekler alkol almak ve rahatlamak için barda dolanıyordu ama ben sadece ve sadece tek bir sebep için buradaydım: üzüntülerimi boğmak ve yaklaşan sonumu unutmak.

Bu kadar.

Onuncu *Jameson* shot'ımı yutarken, omzuma konan eli kabaca ittim ve kan çanağına dönmüş gözlerle odaya baktım.

Dans pistinde Colton'ı gördüm, etrafı bir grup kadınla çevriliydi ve yüksek sesle homurdandım. Şehvetli bir sarışın Colton'a sanki seçilmiş eşiymiş gibi yapışmıştı. Bir başka sıska esmer de onun geniş sırtına sürtünüyordu. Vücutları küçük kardeşime sürtünüyor, terden kayganlaşıyordu ve yüzümü bu manzaradan çevirmeden önce biraz kusmuk yutmak zorunda kaldım.

Özel alandaki atmosfer enerjikti - havada dinamik bir vızıltı var gibiydi. Oturduğum yerden en uzaktaki kabini işaret eden ve kelimenin tam anlamıyla çılgılık atan bir grup kız vardı ve bu benim dikkatimi çekti.

Kızların tam olarak *kimi* işaret ettiklerini anladığımda, midem kıcıma düştü.

Dövmelerle kaplı, delicesine çekici bir adamın ayağa kalkıp, kadın kalabalığının arasından bara, bana doğru ilerlemeden önce bir tek atmasını sarhoş bir dehşetle izledim.

Bakışları yüzüme kilitlendi ve kahverengi gözlerinde anlık bir tanıma parladı.

"Umut."

Oh saçmalık...

Taburemden kalkarak, amcamdan uzaklaşmak için umutsuzca birkaç kişiyi ittim, ama o daha hızlı hareket etti ve bana ulaşmak için insanları yolundan itti.

"O burada mı?" diye kükredi. "Teagan seninle mi?"

"Ondan uzak dur, Noah," diye mırıldandım, merdivenlerden çıkışa doğru tökezleyerek inerken.

Eve gitmem ve Teagan'ı en kötü kâbusu olan, evimizden on dakika uzaklıktaki bir kulüpte parti yaptığı konusunda uyarmam gerekiyordu.

Kahretsin.

"Hope, yemin ederim anahtarını kanına bağlayacağım..."

Teagan'ın sesi kapıyı açıp yüzüme baktığı anda kesildi.

"Sorun nedir?"

"O burada Teagan," diye boğuldum kollarına atılırken. "Cork'ta. Onu kulüpte gördüm," diye ekledim. "O *burada*."

"Kim?" Teagan sordu. "Kim var burada, Hope?"

"Noah," diye tısladım ve sonra hızla elimi ağzıma kapattım. "Beni gördü," diye ekledim. "Teagan, burada olduğunu biliyor."

"Ne?" Teagan'ın sesi küçük ve korkmuştu. Yüzü solgundu ve kahverengi gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı. "Ne dedin sen?"

İkimizi de odaya ittim, arkamı döndüm ve daire kapısını çarparak sürgüledim. Sırtımı kapıya dayayarak rahat bir nefes aldım. "İşte," diye yarı mırıldandım, yarı hıçkırdım. "Bu o koca dangalağı dışarıda tutar."

"Sürgü mü?" Başını sallayan Teagan saçlarını pençeleyerek çılgınca etrafına bakındı. "Gerçekten de lanet bir sürgünün onu dışarıda tutacağını mı düşünüyorsun..."

"Hope!"

Çarpma sesi kulak zarıma girmeden ve sert bir titreşim sırtıma nüfuz etmeden saniyeler önce adımın kükrendiğini duydum.

"Yüzleş onunla, Teegs," dedim ona. "Şu işi bir an önce hallet."

"Senin Jordan'la yüzleştiğin gibi mi?" diye karşılık verdi, burun delikleri alevlenerek. "Hmm?"

Tamam, siktir et! Benim gibi yaşa. Lanet olası bir korkak ol.

"T a n r ı m ! " diye fısıldadı Teagan, sonra da vücuduyla kapıya barikat kurmama yardım etmek için koşarak y a n ı m a g e l d i .

"Hope, orada olduğunu biliyorum. Aç şu lanet kapıyı, yoksa tekmeleyeceğim.

içe

ri." "Git buradan, seni koca götlü," diye bağırarak kapıdan sendeleyerek uzaklaştım. "Saklan," diye bağırdım Teagan'a ve o da saklandı.

Başıboş tavuklar gibi kendi boktan dairemizde koşturuyoruz, Teagan kanepenin arkasına atladı ve ben de tam dairemizin kapısı menteşelerinden sökölüp kırılırken sehpanın arkasına çömeldim.

Saklandığım yerden kafamı kaldırdığımda Noah Messina'nın dairemizin kapısında dikildiğini gördüm, onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

"Amcanla böyle mi konuşuyorsun?" Noah'nın sesi sakindi ama yumruklarını sıkmış ve iki yanında titriyor olması hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. Bir elini gür siyah saçlarında gezdirirken koyu renk gözleri tamamen oda arkadaşına odaklanmıştı.

"Thorn."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Teagan ben fırsat bulamadan konuştu. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" diye bağırdı, sonra takla atarak koltuğumuzun arkasına geçti ve amcamın üzerine atıldı.

"Beni dinle."

"Cehenneme git."

"Ben de o yollardan geçtim tatlım ve hiç hoş değil."

Babamın küçük kardeşinin küstah en iyi arkadaşına boyun eğdirmesini izlerken inanılmaz derecede sersemlemiş hissediyordum. "Bir yalana inanıyorsun, Thorn," diye tersledi Noah, Teagan'ı duvara doğru bastırırken. "*Lanet olsun, beni ısırmayı kes!*"

Teagan'ın neredeyse isteksizce, "Seni sevdim," diye fısıldadığını duydum ve kalbim onun için kırıldı. "Seni *sevdim*, Noah."

Ancak damarlarımdaki alkol ve kalbimdeki yorgunluk beni sürüklerken Noah'ın cevabını duymadım...

On sekiz yaşımdan itibaren bir planım vardı: Colorado'dan ayrılmak ve bir daha dönmek.

Yirmi dört saat öncesine kadar planım çok güzel ilerliyordu. Geçmişteki hatalarımla -Jordan- şu anda olduğum kişi arasına koymayı başardığım boşluk hayatımı kurtarmış ve Colorado'da kalsaydım devam ettirebileceğimden emin olmadığım yazarlık kariyerimi a t e ş l e m i ş t i .

Yine de annemden gelen bir telefon beni oraya geri getirmişti, tam olarak havaalanının ortasında durmuş, geçmişteki tüm hatalarım yüzünden neredeyse boğularak ölüyordum. *Akşamdan* kalma bir halde on üç saatlik uzun bir yolculuktan sonra nihayet Colorado topraklarına yeniden ayak basmıştım ve zihnimin gerisine ittiğim her anı kalbime saplanmıştı.

Güneş gözlüklerimi indirerek kırmızı çerçeveli gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım, valizimi bagajdan aldım ve yıpranmış kardeşimi de yanıma alarak dışarıdaki teslim alanına yöneldim.

Colton ve ben ikimiz de üç saatten az uyuduğumuz için bok gibi görünüyorduk ama en azından birlikteydik.

"O kadar da hızlı değil," diye homurdandı Colt yanımda sallanırken. "Yer hâlâ dönüyor."

"Bu Jaeger Bombaları olmalı," diye kıkırdadım, havaalanının döner cam kapılarından geçerken. "Hayatta kalacaksın."

"Olabilir," diye onayladı Colt, dik durmak için kolumu hızla kavradı. "Ama Teagan için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Seni almaya geldiğimde Noah çok kızgın görünüyordu..."

"O ikisi için endişelenemeyecek kadar akşamdan kalmayım Colt." Kızının üzerine düşmesini engellemek için kolumu omzuna doladım.

Küçük kardeş hafif sıkletti.

"*Bir atış yap, Colton,*" diye homurdandı, kendini dengelemeye çalışırken. "Her şey yoluna girecek, Colton. Dengemi kaybetme ihtimalim konusunda beni uyarmayı unuttun."

Gözlerim önümüzde kaldırıma yanaşan parlak, siyah Range Rover'a kilitlenince, tam yapacağım karşılık dilimin ucunda kayboldu. Sürücü kapısı hızla açıldı ve bir çift delici mavi göz beni karşıladı.

"Angel."

Gözlerim arabasının kaputuna yaslanmış, ince kesimli siyah bir takım elbise giymiş babama takıldığı anda yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi,

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını bir tarafa eğmişti.

Onu bu kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Kendime engel olamadım. "Baba" diye bağırdım ve ona doğru koştum. Beni kolayca yakaladı ve o *hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği* sarılmalarından biriyle *sardı*.

"Tanrım, seni çok özledim," diye söylendi babam, beni tekrar ayağa kaldırırken. Kör edici mavilikteki gözlerini yüzüme kilitledi. "İyi misin?"

"Her şey yolunda," dedim omzunu okşayarak. "Bana gönderdiğin pislik dışında."

"*Baba*," diye bağırdı Colt alaycı bir ses tonuyla, beni iterek yoldan çekildi ve babamıza sarılarak kucakladı. "Seni *çok* özledim."

Babam güldü ve Colt'un şakacı doğasından hoşlandığına emindim. "Bunu konuşmuştuk Colt," diye alay etti babam. "Beş saniye gecikme."

"Otele gitmeden önce eve gidip üstümüzü değiştirecek vaktimiz var mı?" The Hill'e doğru dönerken kamyonetinde otururken babama sordum. Kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymiştim - resmi parti kıyafeti sayılmazdı.

Babam iç geçirmeden önce kol saatine hızlıca bir göz attı.

"Çantanda elbisen var mı?" diye sordu, bir elini kalın siyah saçlarında gezdirip diğer eliyle direksiyonu tutarken, gözleri ön cama kilitlenmişti.

"Evet," diye söze başladım. "Ama..."

"O zaman oteldeki süitlerden birinde giyinebilirsin," diye yanıtladı babam. "Seni oraya zamanında götürmezsem annen taşaklarımı koparacak," diye ekledi huysuz bir ses tonuyla, kravatını çekiştirmeden önce. "O kadın istediği zaman çok otoriter olabiliyor."

"Elbette yapabilir," diye cevap verdim kuru bir sesle, gözlerimi cennete çevirmekten zorlukla kaçınarak.

Ürdün

"Bu gece aileni göreceğin için heyecanlı mısın?" Annabelle bana sordu ve ben de gülümsedim.

Gülümsedim ve dişlerimin arasından yalan söyledim.

"Elbette öyleyim," dedim ve alnına bir öpücük kondurdum.

Buraya dönmek bir hataydı. Bunu biliyordum. Ama bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım. Elim kolum bağlıydı, lanet olsun.

Vücudumdaki tüm içgüdüler bu lanet yerden çıkmamı, kaçmamı istiyordu.

Ama yedi yıldır koşuyordum ve yollarda olmak yorucuydu. Ayrıca, bunu Lee'ye borçluydum.

Sadece sineye çekmek ve sonraki üç saati atlatmak zorundaydım.

Umut

O buradaydı.

Bir kadınla.

Ailemin yıldönümü partisine lanet bir kadınla geldi. Güzel bir kadınla.

Nefes

alamıyordum.

Ben istemedim.

Odadaki gerginlik hissediliyordu ve itiraf etmeliyim ki tepelere doğru koşmamamın tek nedeni ayaklarımdaki altı inçlik stilettolar ve Colton'ın kolumu sıkıca tutmasıydı.

"Aldırma ona," diye fısıldadı Colt nazikçe, beni daha uzağa götürerek. *çift*. "Daha üç yaşında bile değil."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarıma karşı koyarak kardeşimin beni götürmesine izin verdim. "Üç mü?"

"Evet, bu da yüz üzerinden." Colton derin bir iç çekti ve kolunu omzuma atarak beni kolunun altına sıkıştırdı. "Merak etme Hope, onun plastik kışına karşı üstünlüğün var."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldandım ve Colton'ın beni diğer kardeşlerimizin barın yanında, etrafları bir sürü güzel kadınla çevrili olarak uzandıkları yere götürmesine izin verdim.

Bir kadına göre 1.80 boyundaydım ama erkek kardeşlerim dev gibiydi. Boyları 1.80 olan üç oğlan da benden daha uzun boyluydu. Annemin gri gözlerine sahip olan Logan dışında hepimiz aynı siyah saçları ve mavi gözleri paylaşıyorduk.

"Bakın at ne sürüklemiş," diye düşündü Cam. Colt attı;

ben ise 'ne'.

"Berbat görünüyorsun kardeşim," dedi Cam sırtarak. "Ve daha geniş," diye ekledi.

Cevap olarak sadece orta parmağımı Cam'e doğru kaldırdım ama aptal gözlerim yaşlarla dolmaya devam etti.

Logan bıkkın bir ses tonuyla, "Ne oluyor lan Cam," dedi. "Şuna bir filtre koy, dangalak."

Cam gözyaşlarımı fark edince yüz hatlarını hızla düzeltti ve oturduğu bar taburesinden atladı.

"Geniş değilsin," diye saçmaladı, açıkça telaşlanmıştı. "Sen zayıfsın. Ben genişim. Ve aptalım. Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Saçmalıyordum... ağzımla ilgili bir sorunum olduğunu biliyorsun. Kahretsin, ben bir pisliğim," dedi ve önümde durdu.

"Tanrım, Hope," diye inledi Cameron, eliyle çenemi kaldırarak. "Gözyaşlarını benim gibi bir pislik için harcama."

Cameron nadir görülen bir şefkatle beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni ağlatan adamın çektiğin acıya değdiğinden emin ol," dedi sessizce. "Değmez."

"Senin için ağlamıyor," diye tısladı Logan yanımda, gözleri odanın karşı tarafına kilitlenmişti. "Kız kardeşimiz şuradaki cahil herifin o vasat görünümlü sarışına sarkıntılık etmesi yüzünden ağlıyor."

"Onu öldüreceğim," diye hırladı Cam, sonra da topuklarının üzerinde dönüp en kötü kâbusuma doğru hışım ile yürüdü.

Omuzlarım çökmüş bir halde, Cam'in boşalttığı bar taburesine doğru yürüdüm ve kendimi taburenin üzerine attım, kardeşimin antrede Jordan'ın kaynaştığı yere doğru ilerleyişini dehşet içinde izledim.

Cameron'ın odanın öbür ucunda Jordan'la hararetli bir tartışmaya girmesini izlerken, "Görüyorum ki hâlâ huysuz," diye homurdandım. "Ne aptal ama."

Colt sanki fazladan bir başım çıkmış gibi bana baktı. "Cam seni savunmaya çalışıyor," dedi yavaşça.

"Bir şeyler yaptığını hissetmeye ihtiyacı var," diye araya girdi Logan sakince, yanımdaki bara yaslanarak. "Cam'in nasıl olduğunu bilirsin."

Logan başını sallayarak elini kalın siyah saçlarının arasından geçirdi ve yavaşça nefes verdi. "Cameron için işler... zorlaştı," dedi sessizce ve garip bir şekilde ciddi bir tonda. "İnanamayacağın kadar kötü şeyler oluyor."

Colt boğazını temizleyerek, "Alçak," diye bağırdı, gözleri Logan'a kilitlenmişti. "Onu sen mi durduracaksın yoksa ben mi?"

Logan sakince, "Ona birkaç dakika verin," dedi ve Jordan ile Cameron'ın kesinlikle konuştukları yere doğru başını salladı. "Rahatlamaya ihtiyacı var."

"Buradan gitmem gerek," dedim kardeşlerime. Bütün bunlar benim için çok fazlaydı. Bu aptal parti için asla geri dönmemeliydim.

Bar taburesinden inerek, annemle babamın ilişkisini kutlayan insan kalabalığının arasından geçtim ve asansörlere ulaştığımda rahatlayarak ağlayabilirdim.

"Umut."

Sesinin derin ve çakıllı tınısı kararlılığıma sarstı. Bu ismi onun dudaklarından duymanın verdiği duyguları bastırmak zorundaydım.

"Jordan," diye onayladım, asansörün yanındaki duvarda bulunan düğmeye basmaya devam ederken. Neyse ki kapılar açıldı ve aceleyle içeri girdim.

Kolumu sıkıan güçlü el kaçışımı durdurdu ve beni iliklerime kadar sarstı.

"Bırak," dedim sessiz ama saçma olmayan bir ses tonuyla. Dişlerim takırdamak üzereydi, bu yüzden dudaklarımı sertçe ısırdım ve kolumu kurtarmaya çalıştım.

"Şimdi."

Jordan gitmeme izin vermedi. Onun yerine asansöre adımını attı, kokusu üzerime sinmiş, beni sarhoş etmişti. "Bana beş dakika ver," dedi asansörün kapıları kapanıp beni lanet olası kalbimi kıran adamla birlikte içeride hapsederken. "Sonra gitmene izin vereceğim."

"Yıllar önce gitmeme izin vermiştin," diye sertçe karşılık verdim, tüylerim diken diken olarak kendimi kurtardım. Asansör hızla aşağı inerek midemin altüst olmasına neden oldu. "Ama seni dinleyeceğim."

Jordan'ın tek söylediği "Burada olmaz," oldu ve bir de baktım ki asansörün kapıları açılmış ve babamın otelinin bodrum katına doğru sürükleniyordum. Tabii ki Jordan'a nereye gittiğimizi sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Havuz.

Jordan havuz odasının ışıklarını açıp beni içeri davet ederken, "Bu senin için yeni bir şey olmalı," dedim nazıkçe. "Bir kızı seninle bir yere gelmesi için zorlamak zorunda kalmak."

"Seni zorlamadım Hope," diye cevap verdi arkamdan sessizce - çok yakınımdan. "Ve bu çok gecikmişti."

"Söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyorum," diye karşılık verdim, havuzun kenarında durup suyun durgunluğuna bakarken.

Yere oturup sandaletlerimi çıkardım ve ayak parmaklarımı suya batırmadan önce her zamanki gibi Jordan'a çaresizce çekildiğimi hissettim. Biliyordum ki

benim için kötüydü, o piç yedi yıl önce beni resmen kırmıştı, ama bir parçam burada onunla birlikte olmak *istediği için* cezalandırılmayı çok *istiyordum...* Bu ne kadar berbat bir şeydi?

"İlgilenmediğini biliyorum," dediğini duydum Jordan'ın. Yanıma oturmadan birkaç dakika önce ayak sesleri solumda yankılandı.

"Ve nedenini biliyorum. Özür dilerim."

"Peki," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. "Üzgünsün."

Aferin sana. Bu kadar mı?" "Yeterli değil mi?" diye sordu usulca.

Kahretsin, ne düşündüğünü - bu kısa cümlelerle ne demek istediğini asla anlayamadım.

"Kız kim?" Ona sormayacağıma yemin ettiğim tek soruyu sorduğum için kendime kızarak ve zihinsel olarak ürpererek "Kız kim?" dedim.

"Adı Annabelle," diye yanıtladı. "O benim kız arkadaşım," diye ekledi uzun bir aradan sonra.

Ah... beni kemiklerime kadar kesti.

"Bu çok hoş," demeyi başardım ama nasıl diyeceğimi bilemiyordum.

"Annabelle ve Jordan. Çok *şirinler*."

Jordan irkildi. "Yapma, Anahtarlık."

"Düğün ne zaman?" Tersledim. "Parmağında göz kamaştırıcı bir yüzük var gibi görünüyordu."

"Değil..." Durdu, burnunun kenarını sıktı ve omuzlarını silkti.

"Sakinleşmem lazım."

Ayağa kalkarak gömleğini ve pantolonunu çıkardı, havuza dalmadan önce ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeledi.

Yüzeye doğru yüzerken vücudunda yedi yıl önce olmayan kasları esnetmesini izlerken olduğum yerde donup kaldım.

"Mayıs," dedi sonunda, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıp bana doğru yürürken. "Aydın onunda."

Orospu çocuğu.

Sanki doğum günümde evlenmeyi planladığını öğrenmenin beni üzeceğini biliyormuş gibi özür dilercesine bana baktı.

"Gelecek yıl," diye ekledi sessizce.

Yaralarım tuz bas, göt herif.

"Huh," diye homurdandım sahte bir sesle.

Kendimi ayağa kaldırarak ona ters ters baktım.

"Doğum günümde evlenmek. Bu çok zevksiz, Jordan," dedim, sesim öfkeyle karışmış bir şekilde ondan uzaklaşırken, arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

"Özür dilerim," sözleri kulak zarıma girmeden saniyeler önce su sıçramasının sesini duydum.

"Öyle olmalısın," diye tısladım, yüzünü ona dönmek için döndüm. Jordan çoktan bana bakmaya başlamıştı, yeşil gözleri yüzüme kilitlenmişti.

"Sanırım adresimi size bırakmalıyım."

Jordan bana boş boş baktı, ben de tiksintiyle başımı salladım. "Biliyorsun, davetiyem için," dedim tatlı bir sesle. "Bir de imzalamam gereken boşanma evrakları için."

Jordan'ın rengi soldu ve boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum.

"Fesih belgeleri," dedi yavaşça. "Onları ben imzaladım. Senin imzalaman gerekiyordu..."

"Evliliğimiz *tamamlandı*, Jordan," diye inkarını keserek tükürdüm, benimle evli olmanın onu bu kadar hasta hissettirdiğini düşünmek her tarafını acıtıyordu. "Eğer yeni bir Bayan Porter istiyorsan önce eskisinden kurtulman gerekecek."

Dört gün sonra, Cork'taki evimde küvetimde ıslanırken ve mesajlarımı okurken Jordan için bir adres bırakmadığımı fark ettim.

*** Konuşmamız gerek. ***

*** Telefonu aç. ***

*** Hope, beni görmezden gelme. Böyle bir bomba atıp kaçamazsın. ***

*** Affedilemeyecek bazı şeyler yaptığımı biliyorum ama bu konuda konuşmamız gerekiyor. Eğer sen beni aramıyor, sonra mesaj atıyor. ***

*** Hope, üç gün oldu. Uyuyamıyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum. Hayatım duraklatılmış gibi hissediyorum. Ara beni. Bunu çözmemiz gerek. ***

*** Hadi, Anahtarlık. Cevap ver bana. ***

Ona cevap vermedim.

Bunun yerine Jordan Porter'ın sefalet içinde debelenmesine izin vermeyi tercih ettim. O zamanlar beni o kadar kolay unutmuştu ki, neden ona koşup bir köpek gibi kuyruğumu sallayayım ki?

Ben olsam yapmazdım.

Bu benim tarzım değildi. Ben ilgi çekmek için yalvaracak bir kız değildim ve Jordan Porter da gidip kendini becerebilirdi.

İşim bitmişti.

Aptal kâğıtlarını imzalayabilirdim ama bunu onun - ve *Annabelle'in* - için kolaylaştırmayacağımdan emindim.

Yüksek sesle alay ettim ve başımı arkaya yaslayarak köpüklerin ve suyun beni sarmasına izin verdim. Tanrım, buradaki küveti çok sevmiştim.

Dairemin kapısını yumruklayan pisliği görmezden gelmeyi planlıyordum ama sonra aklıma yandaki Bayan Crowley geldi. Teagan evde değildi ve Bayan Crowley zayıf ve yaşlıydı. Yüksek sesler zavallı kadını korkuturdu.

Kendi kendime homurdanarak kendimi küvetten çıkardım, elimde kalan tek temiz havluyu - daha iyi günler görmüş ince, eski püskü mavi bir havlu - sardım.

mutfağa/salona gidip yeni ve parlak daire kapımızı açmadan önce.

Dilimin ucuna gelen öfkeli karşılık, gözlerim onun yoğun yeşil gözlerine kilitlendiği anda yok oldu.

"Nesin sen...?" Sesim kesildi, dilimi zımpara kağıdı gibi hissettim ve yetersiz havlumu yeniden ayarlamadan önce dudaklarımı nemlendirmek için yaladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Jordan gözlerini yüzümden ayırmadan soğuk bir ifadeyle ekledi. "Başka ne yapmamı bekliyordun ki?"

Git buradan.

Beni yalnız bırak...

Bir daha asla benimle iletişime geçme...

Tüm sessiz cevaplarım gözlerime yansımış olmalı ki Jordan sertçe başını salladı ve yana kaydı. "Bana bomba gibi bir haber verdin Anahtarlık," diye mırıldandı.

Bir spor çantasını ayaklarının dibine bırakarak gitar kutusunu yanına indirdi. "Beni içeri davet edecek misin, yoksa bu konuşmayı bu kıyafetle koridorda mı yapmak istiyorsun?"

"Ben burada iyiyim," diye karşılık verdim, utanmayı reddederek. Siktir et. Utanmamıştım. Ancak öfkeliydim ve Jordan'ın burada olması bu öfkemin daha da artmasına neden oldu. "Uzun sürmez."

Bakışları yavaşça aşağıya doğru kayarak zar zor örttüğüm göğsümde dururken, "Sen bilirsin," diye karşılık verdi. Jordan'ın gözleri karardı ama ben kendimi örtmeyi reddettim. Bırakın baksın. Yapacağı tek şey buydu. "Nereden başlamak istersin?"

"Hmm." Elimi kaldırıp avucumun içiyle yanağına vurmadan önce bir saniye düşünür gibi yaptım. Göğsüm kabarırken, "Burası da en iyi yer," diye cevap verdim. Avucum acıyordu ama hissettiğim rahatlama çok büyüktü.

"Bunu hak etmiştim," dedi Jordan hışımla, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Hayır," diye tısladım. "Bunun geldiği yerde iki bin beş yüz altmış tane daha hak ediyorsun - bana tam bir pislik gibi davrandığın her gün için bir tane - ama iş için elimi kullanmaya ihtiyacım var, bu yüzden bir taneyle yetinmek zorundasın."

"Sen hâlâ benim karımsın," dedi sonunda.

"Evet," dedim alaycı bir tavırla. "Ve gerçekten üzgünüm tatlım, ama rostoyu fırına koymayı unuttum. Terliklerini getireyim mi, yoksa onun yerine sana banyo yaptırayım mı?"

Bana ters ters baktı. "Şaka yapma, Hope."

Ben de ona ters ters baktım. "Bana ne yapacağımı söyleme, Jordan."

"Buna cesaret edemezdim," diye kıkırdadı usulca. "Hâlâ her zamanki gibi inatçısın." "Ne diyebilirim ki?" diye terslendim, havlulumun ağzını sıkıca kavradım.

ölüm tutuşu. "Bu annemden aldığım bir savunma mekanizması."

Jordan, "Bu huyunu babandan almışsın, Anahtarlık," diye düşündü. "Annene hiç benzemiyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye mırıldandım, kapının içeri doğru sallanmasına izin vererek.

O haklıydı.

Bu koridorda yapmak istediğim türden bir konuşma değildi. Donuyordum ve Jordan beni tedirgin ediyordu. "Ve lütfen bana öyle seslenmekten kaçın," diye ekledim arkamı dönüp doğruca yatak odama giderken, takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden.

Jordan istediğini yapabiliirdi.

Bu arada ben de üzerime bir şeyler giyiyordum. Onun yanındayken kendimi çok açıkta hissediyordum ama herhangi bir kıyafetin bunu değiştirebileceğinden şüpheliydim. Üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Gardırobumdan bir tişört ve eşofman alarak hızla giyindim ve salona dönmeden önce banyodaki suyu boşaltmak için banyoya girdim.

Jordan salonumda duruyordu. Beni gördüğünde kaşları çatıldı. "O gömlek hala sende mi?"

Kendime baktım ve ürperdim.

Yıllar önce, pop müzik dönemimde, Jordan'ı *ID* konserine gitmek için eyaletin seksen mil dışına çıkmaya zorlamıştım. Benden iğrenmişti ama ben umursamamış ve hatta o gece benimle dans etmesi için onu ikna etmişim.

Jordan harika bir dansçıydı ama kendini kelimenin geri kalanından o kadar uzak tutuyordu ki bunu asla anlayamazdınız. *O kadar bağımsız ve mesafeliydi ki...*

Üzerinde grup üyelerinin yüzleri olan pembe tişört artık çok yıpranmıştı ama benim gizli tesellilerimden biriydi. Onu saklamış olmamın anlamı

asla izin vermedim. Jordan beni çoktan mahvetmişti, bunu bilmesine izin veremezdim. "Çok rahat," diye cevap verdim sadece.

Başını salladı ve sessiz kaldı, ben de kahve yapmaya karar verdim. Sinirsel bir özellik diyebilirsiniz ama garip sessizliklere katlanamazdım. Yabancılarla sessizce oturabilen insanlardan değildim. Ya sohbet ederdim ya da giderdim. Bu kadar basit. Jordan şimdi bana böyle görünüyordu ve bu gerçek kalbimi acıtiyordu.

Hayatımın yıllarını onun yanında, ona yapışık bir şekilde geçirmiştım ama şimdi mutfağında dururken ve o birkaç adım arkamdayken kendimi hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim... bu kadar yalnız ve üzgün.

On sekiz yıllık arkadaşlığımızın ardından başımıza bunun geldiğine inanamıyordum.

Cidden berbattı.

"Hope, etrafta dolaşmayı bırakıp benimle biraz konuşabilir misin?"

"Susadım," diye cevap verdim ve kahve yapmakla meşgul olmaya devam ettim - kaçınılmaz olanı geciktirmek için her şeyi yapardım.

"Konuşmamız gerek," dediğini duydum. "Hope, bunu çözmemiz gerek."

"Bunu çözmen gerek. Bir içkiye ihtiyacım var," diye karşılık verdim. "Benim de buna ihtiyacım var." Neden burada olduğunu biliyordum. Ne istediğini biliyordum. Sadece bunu ona verebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum.

Jordan sabırsızca homurdandı. "Sana söyleneni yapar mısın?" diye terslenerek bana doğru yürüdü ve kişisel alanıma girdi. "Lanet hayatında bir kez olsun?"

"Neden hayatının alışkanlığını bozasın ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturup karşımdaki adama ters ters bakarak tersledim.

Jordan başını sallayarak yüksek sesle mırıldandı. "Sen tam bir veletsin."

"Evet, sen tam bir pislisin," diye homurdandım. "Yeni olan ne?"

Beni buzdolabına yaslayan Jordan, ayakkabıları çıplak ayak parmaklarıma değene kadar yaklaştı. "Şımarık, hak sahibi küçük baba kızı," diye homurdandı ve gözlerinde bir mizah parıltısı vardı.

Kalbim göğsüme çarparken, "Aşırı büyümüş ana kuzusu," diye karşılık verdim.

Jordan sırtarak, "Beni zorluyorsun, Anahtarlık," dedi.

Dilimin ucunda bir cevap vardı ama Jordan'ın yeşil gözlerinde yanan açlığı fark ettiğimde kayboldu. Yedi yıldır hiç olmadığımız kadar yakındık. "Onunla evlenme," diye ağızımdan kaçırdım.

Yüzüm

kızarmadı.

İrkilmedim.

Bunun yerine gözlerinin içine baktım, cüretkârca, beni görmeye zorladım onu - neyi bir kenara attığını görmeye. "Bunu yapma," diye tekrarladım, nefesimi tutarak, cevabından korkarak. "Bitmemiş bir işimiz var ve sen bunu biliyorsun."

"Ne diyorsun sen?" diye fısıldadı.

Ne söylediğimi bilmiyordum. Emin olduğum tek şey iliklerime kadar hissettiklerimdi ve bu adam bu dünyaya benden başka bir kadın için gelmemişti.

"Ne dediğimi biliyorsun," diye nefes aldım, göğsüm kabarmıştı. "Onunla evlenme."

Beni ...

Jordan eliyle çenesini ovuşturarak derin bir iç çekti. "Burada suçlanması gereken o değil Hope," diye fısıldadı. "Tek yaptığı ona aşık olmaktı..."

"Kocam," diye tersledim. "Tek yaptığı *kocama* aşık olmaktı." Kollarımı göğsümde kavuşturarak bana doğru baktım. "Benim hakkımda bir şey biliyor mu?" diye sordum. "Bizim hakkımızda mı?"

"Hope," diye yalvardı Jordan. "Senin için iyi olmadığını biliyorsun." Konuşurken vücudu titriyordu. "Gençsin," diye ekledi, neredeyse çaresiz bir tonda, "Tüm bunları tekrar yapacaksın - başka biriyle, benden daha iyi biriyle."

"Beni sevmediğini söyle," diye tısladım, gömleğinin etiketlerinden tutup onu daha yakına sürükledim. "Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle, ben de kâğıtlarını imzalayayım."

Hope ve Jordan'ın hikayesi uzun
metrajlı romanlarında devam edecek:

Kaçınılmaz

Aralık 2015

Always için çalma listesi (Carter Kids #1.5)

Umut Carter

Swedish House Mafia: Don't You Worry, Child
Nelly Furtado: Dene
Nicole Scherzinger: Run
Paramore: Still Into You
Rihanna & Justin Timberlake: Rehab
Rudimental: More Than Anything
Robyn: Be Mine
Sinead Ó Connor: Take Me To Church
Sugarland: Stay
Taylor Swift: All Too Well
Lady Gaga: Born This Way
No Doubt: Sadece Bir Kız
Rihanna: Cheers (Drink to That)
Taylor Swift: The Way I Loved You
Taylor Swift: 22

Jordan Porter

Kaba: Sihir
Ed Sheehan: Thinking Out Loud
Sam Smith: Stay With Me
Hozier: Take Me To Church
Joan Armstrong: İçimdeki zayıflık
Switchfoot: On Fire
David Gray: Bu Yılın Aşkı
Guns N Roses: Sweet Child o' mine
McFly: Down by the Lake
Snow Patrol: Chocolate
Nickleback: Too Bad Tal
Bachman: Aeroplane
Nickleback: Far Away

Teşekkür

Öncelikle, eğer bu teşekkür bölümünü okuyorsanız, hikayemi satın aldığınız için **size** -okuyucuya- teşekkür etmek isterim.

Teşekkür ederim. Desteğinizi ne kadar takdir ettiğimi anlatamam.

Yine, çoğu teşekkürümde olduğu gibi, Tracey-Lee ve Alycia'ya teşekkür etmem **gerekiyor**. Sizi seviyorum kızlar. Siz benim en iyi arkadaşlarımsınız.

umabilirdim. Bu iki olağanüstü kadın olmasaydı burada olamazdım.

Chloe's Clovers'daki hanımlara destekleri için teşekkür ederiz.

Teşvik.

Ve aileme ve arkadaşlarıma: Teşekkür ederim ve sizi seviyorum.

Chloe. x

Yazar hakkında

Chloe Walsh İrlanda'nın West Cork kentinde doğdu ve büyüdü.

Küçük yaşlardan itibaren kitapların dünyasına daldı ve Bernadette Leach, Claire Hennessy gibi yazarların eserlerini yuttu.
ve Enid Blyton.

Chloe okulda çoğu derste başarılıydı ve futbol sahasında parlıyordu; ancak sosyalleşmesi zordu: hayatı boyunca depresyon, akut sosyal agorafobi ve OKB'den muzdaripti.

Gençliğinde ruh sağlığı sorunlarıyla boğuşan Chloe, kendi kişisel terapi biçimi olarak yazma yeteneğine büyük ölçüde güveniyordu.

İltihaplı kaygısını hafifletmek için, etkileşime giremediği dış dünya hakkında canlı ve tutkulu bir şekilde yazdı.

St Brogan's College'daki muazzam eğitim kadrosunun desteğiyle, okula düzenli olarak devam edemese de, Chloe 2005 yılında Junior Sertifikasını ve altı yıl sonra da - 21 yaşında - Leaving Sertifikasını almayı başardı.

Yürütmek için gösterdiği çabalara rağmen Chloe'nin hastalığı, üniversiteye gitme hayalinin gerçekçi olmadığı anlamına geliyordu. Bunun yerine, o

Psikoloji, çocuk bakımı ve danışmanlık alanlarında uzun mesafeli yazışma kursları alarak kendi kendini eğitti.

Ocak 2014'te Chloe, Kyle Carter adında ukala, kendine güvenen bir adam hakkında yazmaya başladı ve beş hafta sonra

2014 Sevgililer Günü'nde, çay içmeye çağıran, Kyle'dan parçalar okuyan ve hikayeyi basılı sayfalar yerine Kindle'larında okumak isteyen bir avuç sadık ve sabırlı arkadaşı için ilk romanı *Düşüşümü*

Kır'ı kendi kendine yayınladı.

Kitap büyük bir başarı elde ederek İngiltere'de En Çok Satanlar Listesinde 1 numaraya ulaştığında kimse Chloe kadar şaşırmadı.

Bunun için minnettar olsa da, yazdıklarının büyüklüğü
Başarı Chloe'nin kaygı nöbetlerine neden oluyor - sonuçta o bir
sosyal agorafobik - ancak kocasının, ebeveynlerinin, kardeşlerinin
ve arkadaşlarının desteği çok yardımcı oluyor.

Lütfen Facebook sayfasından kendisiyle iletişime geçmekten
çekinmeyin:

<https://www.facebook.com/AuthorChloeWalsh>

Ya da web sitesine göz atın:

<http://www.chloewalshauthor.com>

